

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมล สนธิเกษตริน. คำอธิบายกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคล. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2532.
- กุลพล พลวัน. สิทธิมนุษยชนกับสหประชาชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บริษัท แอดวานซ์มีเดีย จำกัด, 2527.
- เกียรติจร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2528.
- คณิต ฌ นนทร. กฎหมายอาญา ภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- จิตติ ดิงศภัทย์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และ ภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: เนติบัณฑิตยสภา, 2513.
- นิติศาสตร์ไพศาล, พระยา. คำสอนชั้นปริญญาตรี ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วิริยะการพิมพ์, 2502.
- ปริญญา จิตรการนทีกิจ. ย่อหลักกฎหมายเด็กและเยาวชน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2532.
- ประธาน วัฒนาวณิชย์. กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประกายพริก, 2530.
- ประภาศน์ อวยชัย. ประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงสยามการพิมพ์, 2528.
- วัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล. "ฎีกาวิเคราะห์". บทบัญญัติ เล่มที่ 47 ตอน 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สหมิตรออฟเซต, 2534.
- วิศิษฐ์ ลิมนานท์. รวมย่อข้อกฎหมายจากคำพิพากษาศาลฎีกา. กรุงเทพมหานคร: บริการส่งเสริมงานตุลาการ, 2529.

สถาพร อำนวยพาณิชย์. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายอาญาใน 4 จังหวัดภาคใต้. วารสารอัยการ
เล่มที่ 40 กรุงเทพมหานคร, 2517.

สมชัย ทวีพิชญ์. ประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1-2. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์กรุงสยามการพิมพ์, 2529.

สมชัย ศิริบุตร. เอกสารการสอนชุดวิชา กฎหมายอาญา 2 หน่วยที่ 11. พิมพ์ครั้งที่ 11.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2535.

สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์. คำอธิบายกฎหมายอาญาเล่ม 4. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์วิคตอรีเพาเวอร์ พอยท์,

สัญญา ชธรรมศักดิ์, ประภาศน์ อวยชัย. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา.
พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:

สัญญา สัจจวานิช. คำอธิบายกฎหมายอาญาเล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์การพิมพ์พระนคร, 2522.

หยุด แสงอุทัย. คำอธิบายเรียงมาตราประมวลกฎหมายอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์, 2515.

ศูนย์วิทยุโทรพยากรณ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาต่างประเทศ

American Jurisprudence. Second Edition. New York:

The Lawyers Co-operative Publishing Company, 1962.

Brenda Griffin and Charles Griffin, Juvenile Delinquency in Perspective. (New York : Harper and Row, 1978) p.5-6

Perkin on Criminal Law. First Edition. New York:

The Foundation Press, 1969.

Clark and Marshall. A Treatise on The law of Crime. Sixth Edition.

Chicago: Callaghan and Company, 1952.

Kenny's. Outline of Criminal Law. Eighteenth Edition Great Britain:

University of Cambridge, 1962.

Pratan Wattanavanich. Victimology and Victim's Rights. First Edition.

Bangkok: Thammasat University Press, 1991.

Sweet and Maxwell. Harris Criminal Law. First Edition London:

Butter worths, 1973.

Simon and Gordon III, Juvenile Justice in America., p.3-6

Smith and Hogan. Criminal Law. Sixth Edition. London: Butterworths,
1988.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

คำพิพากษาฎีกาความผิดฐานพรากเด็กตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 ถึงปัจจุบัน)

มาตรา 317 ผู้ใดโดยปราศจากเหตุอันสมควรพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ช้อ จ้างนาย หรือรับตัวเด็กซึ่งถูกพรากตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรากนั้น

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำเพื่อหากำไร หรือเพื่อการรอนาจาร ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

คำพิพากษาฎีกาที่ 1190/2502

จำเลยเป็นลูกจ้างมีหน้าที่เป็นคนครัว ซักเสื้อผ้า และอื่น ๆ ภายในบ้าน ถ้ามีเวลาว่างจึงช่วยดูแลเด็ก จำเลยได้นำเด็กอายุ 10 เดือนลูกของนายจ้างไปฝากผู้อื่นไว้ โดยจำเลยอ้างว่าเป็นบุตรของจำเลยเอง เช่นนี้ การกระทำของจำเลยเป็นการพรากเด็กไปเสียจากผู้ปกครองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317

คำพิพากษาฎีกาที่ 1229/2510

คดีพรากเด็กไปเสียจากผู้ปกครอง ศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยไม่มีเจตนาร้าย ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยและผู้เสียหายต่างคนต่างสมัครใจไปหางานทำด้วยกัน จำเลยไม่ได้เป็นผู้พรากผู้เสียหายไปจากผู้ปกครอง ดังนั้น เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยกฟ้องโดยอาศัยข้อเท็จจริง แม้จะฟังข้อเท็จจริงต่างกัน ก็ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219

คำพิพากษาฎีกาที่ 639/2511

เด็กหญิงเกี้ยว ถูกผู้ปกครอง (บิดาเลี้ยง) ดุด่าและไล่ต้อนออกจากบ้าน จึงได้ไปอาศัยจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นรู้จักชอบพอกันมาก่อน จำเลยทั้งสองก็ให้การอุปการะตลอดมา ดังนั้น จำเลยทั้งสองไม่ได้พรากเด็กหญิงเกี้ยว

คำพิพากษาฎีกาที่ 398/2517

บิดาพรากรบุตรนอกสมรสไปเสียจากการปกครองของมารดา เพื่อให้การอุปการะเลี้ยงดู ให้การศึกษา การกระทำโดยมีเจตนาดีต่อบุตรเช่นนี้ ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการพรากรโดยปราศจาก เหตุอันสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317

คำพิพากษาฎีกาที่ 398/2520

การกระทำครั้งเดียวคราวเดียว หากผู้กระทำมีเจตนาหลายเจตนาที่จะให้เกิดผลต่าง กรรมกันก็เป็นความผิดหลายกระทง และแม้จะมีเจตนาอย่างเดียวกัน แต่ประสงค์ให้เกิดผลเป็น ความผิดหลายฐานต่างกัน ก็เป็นความผิดหลายกระทง จำเลยพรากรเด็กหญิงไปจากบิดามารดา เพื่อการอนาจาร เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284 กับ มาตรา 317

ดุลพินิจในการกำหนดโทษเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ในฐานะความผิดที่ศาลอุทธรณ์แก้โทษจาก จำคุก 3 ปี เป็นจำคุก 2 ปี ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษาฎีกาที่ 2245/2520

แม้โจทก์จะบรรยายฟ้องชัดแจ้งว่า จำเลยกระทำผิดฐานบุกรุกฐานหนึ่ง และกระทำ ความผิดฐานพรากรผู้เยาว์อีกฐานหนึ่ง เพื่อแสดงว่าจำเลยกระทำผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน ก็ตาม การที่จำเลยบุกรุกเข้าไปในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีเหตุอันควร และได้พรากร ผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา การกระทำของจำเลยเป็นได้ว่ามีเจตนาประสงค์ต่อผลโดยตรงต่อ การที่จะพรากรผู้เยาว์ และจำเลยก็ได้พรากรผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดาในทันทีทันใดที่เข้าไป ในบ้าน การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดต่อเนื่องกันเป็นกรรมเดียวไม่ขาดตอน การกระทำ ของจำเลยจึงเป็นกรรมเดียวแต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท มิใช่เป็นความผิดหลายกรรม ต่างกัน

คำพิพากษาฎีกาที่ 34/2521

จำเลยกับพวกร่วมกันพรากรผู้เยาว์อายุ 4 ปี ไปจากมารดาผู้ปกครอง และหวังเห็นเยว กักขังผู้เยาว์ไว้เพื่อได้มาซึ่งค่าไถ่เป็นความผิดหลายบท คือ มาตรา 313 ประกอบด้วยมาตรา 316 บทหนึ่ง และมาตรา 317 อีกบทหนึ่ง มิใช่เป็นความผิดหลายกรรม

คำพิพากษาฎีกาที่ 2191/2522

จำเลยที่ 1 เข้าไปนั่งในรถแล้วขับขึ้นข้างคับให้ ส. ซึ่งเป็นคนขับรถนั่งเฉย ๆ และให้เอามีอวางไว้ที่พวงมาลัย จน ส. เกิดความกลัวจึงจำต้องปฏิบัติตามโดยยอมนั่งเฉย ๆ และต้องเอามีอวางไว้ที่พวงมาลัยตามที่จำเลยข่มขืนใจให้กระทำ การกระทำของจำเลยย่อมเป็นความผิดสำเร็จตามมาตรา 309 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

การที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ได้เข้าแย่งและจุดเด็กชาย จ. อายุ 8 ปี ไปจากนางสาว ส. ซึ่งเป็นผู้ดูแลโดยใช้วิธีเข้าดึงตัวและพยายามจะจับตัวอุ้มไป แต่นางสาว ส. ดึงตัวเด็กไว้ได้และร้องขอความช่วยเหลือ จำเลยที่ 2 จึงได้ปล่อยและหนีไปโดยพรากเอาตัวเด็กไปไม่ได้ เป็นการกระทำไปไม่ตลอด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพยายามพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317, 80 (หมายเหตุ : เป็นความผิดฐานพยายามพรากเด็ก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317,80)

คำพิพากษาฎีกาที่ 1605/2523

การที่จำเลยและผู้เสียหายซึ่งมีอายุไม่เกิน 13 ปี พากันไปร่วมประเวณีที่กระท่อมด้วยความสมัครใจ แล้วแยกกันกลับบ้านนั้น แม้ทางกลับบ้านของผู้เสียหายกับกระท่อมจะห่างกันเพียง 90 เมตร และผู้เสียหายอยู่กับจำเลยเพียง 5 ชั่วโมง ก็ถือว่าจำเลยรบกวนสิทธิหรือแยกสิทธิของผู้ปกครองผู้เสียหายในการควบคุมดูแลผู้เสียหายโดยปราศจากเหตุอันสมควรแล้ว เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 กับผิดตามมาตรา 317 อีกกระทงหนึ่ง

คำพิพากษาฎีกาที่ 4063/2524

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพรากเด็กไปจากบิดามารดา และ จ. ผู้ดูแลโดยไม่มีเหตุอันควร เมื่อทางพิจารณาได้ความว่าเด็กพลัดมารดา การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการพรากเด็กจากบิดามารดา

ส่วน จ. ผู้ดูแลผู้ไปพบเด็ก มีอาชีพขับขีรถสามล้อรับจ้าง อาศัยอยู่กับอาในกระท่อม หลังจวนผู้ว่าราชการจังหวัด บุตรภริยาอยู่ที่จังหวัดอื่น จ. มิได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือแจ้งให้บิดามารดาของเด็กทราบถึงการที่เด็กอยู่ในความดูแลของตน ทั้งความเป็นอยู่ของ จ. ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะรับเลี้ยงดูเด็กได้ การที่ จ. พาเด็กมาอยู่ด้วยจึงเป็นทานองสงเคราะห์ให้ที่อยู่กินเท่านั้น ดังนั้น การที่ จ. มอบเด็กให้แก่จำเลยไป ยิ่งถือไม่ได้ว่าจำเลยพรากเด็กไปจาก จ. ผู้ดูแล

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 582/2527

ขณะชักชวนเด็กหญิงทั้งสามอายุไม่เกิน 13 ปี และเกิน 13 ปี ให้ไปกับจำเลย เด็กหญิงทั้งสามไม่ได้อยู่ในความปกครองของมารดาเสียแล้ว โดยนัดแนะหลบหนีมารดาออกจากบ้านเพื่อไปทำงานทำ การกระทำของจำเลยจึงมิใช่เป็นการพรากเด็กหญิงทั้งสามไปเสียจากบิดามารดา ไม่มีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317, 318

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 536/2528

จำเลยกระทำเราผู้เสียหายอายุ 11 ปีเศษ โดยผู้เสียหายยินยอมแม้จำเลยอายุ 20 ปี ก็สมควรลดมาตราส่วนโทษให้ 1 ใน 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36

ผู้เสียหายอายุ 11 ปีเศษ และจำเลยชวนกันไปเที่ยวโดยบ้านของผู้เสียหายอนุญาตแล้ว ได้พากันไปค้างที่บ้านจำเลย ก่อนที่ผู้เสียหายจะนอนค้างนั้นจำเลยได้บอกให้ผู้เสียหายกลับบ้านแล้ว แต่ผู้เสียหายไม่กลับ ดังนั้น จำเลยไม่ได้พรากผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4591/2528

จำเลยเป็นชายหนุ่มอายุ 22 ปีเศษ มีภรรยาแล้ว พาผู้เสียหายเป็นหญิงอายุ 12 ปี 11 เดือนเศษ นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ ตกเย็นก็พาเข้าพักนอนในโรงแรมห้องและเตียงเดียวกัน แม้จำเลยเพียงแต่จับมือถือแขนมิได้กอดจับผู้เสียหาย แต่ก็ได้ความว่าเพื่อนที่ไปเที่ยวด้วยกันได้กอดพิชที่โรงแรมคนละคู่ และแต่ละคู่ก็เป็นคนรักกัน เช่นเดียวกับผู้เสียหายและจำเลย แสดงว่าเป็นการทำไปในเชิงชู้สาว วันรุ่งขึ้นแทนที่จะพาผู้เสียหายกลับบ้าน กลับพาไปอยู่ที่บ้านญาติของจำเลยจนบิดาผู้เสียหายตามไปพบ ดังนั้น การกระทำของจำเลยเป็นการพรากผู้เสียหายไปจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2628/2529

นาง ส. อนุญาตให้จำเลยพาเด็กหญิง ศ. อายุ 12 ปี ซึ่งเป็นบุตรออกไปจากบ้าน เพื่อให้เด็กหญิง ศ. น้าจำเลยไปพบกับบิดา ณ ที่ทำงาน การที่จำเลยพาเด็กหญิง ศ. เข้าไปในโรงแรม จึงเป็นเรื่องที่จำเลยทำไปเองตามลำพัง จะถือว่านาง ส. รู้เห็นยินยอมไม่ได้ เมื่อไปถึง จำเลยลงจากรถเข้าไปในห้องทันที และกั๊กมือเรียกให้เด็กหญิง ศ. ตามเข้าไปในห้องนั้นด้วย แต่เด็กหญิง ศ. ไม่ยอมเข้าไป แสดงว่าจำเลยมีเจตนาจะหลับนอนกับเด็กหญิง ศ. เพื่อร่วมประเวณีหรือกระทำความผิดมิร้ายอย่างอื่น จึงเป็นการพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317

(หมายเหตุ - เป็นความผิดฐานพรางเด็กไปเพื่อการอนาจารตาม มาตรา 317 วรรคสาม)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4312/2529

จำเลยเป็นโรคประสาทหลอนกลัวคนจะทําร้าย ได้อุ้มเอาผู้เสียหายซึ่งอยู่กับบิดาในสวน จตุจักรไปเป็นตัวประกัน โดยเมื่อถึงสถานีขนส่งสายเหนือฝั่งถนนตรงกันข้ามแล้วก็จะปล่อย จำเลยหาได้มีเจตนาพรางผู้เสียหายไปจากความดูแลของบิดาไม่ เพียงแต่กระทำไปโดยประสงค์ที่จะเอาตัวผู้เสียหายไปเป็นตัวประกันในระยะเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งบิดาผู้เสียหายก็ยังคงติดตามไปด้วย ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยมีความผิดตามกฎหมายอาญา มาตรา 317

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2338/2530

ผู้เยาว์อายุไม่เกินสิบสามปีออกจากบ้านไปคนเดียว จำเลยซึ่งเป็นมารีรับกลับมาแล้วไม่พาไปหาบิดามารดา เพราะผู้เยาว์กลัวถูกทำโทษไม่ยอมกลับ จนย่าของผู้เยาว์ต้องนำไปบวชเณรเพื่อไม่ให้ถูกบิดามารดาทำโทษ แล้วจึงให้ ส. ไปบอกบิดาไปรับกลับเอง ดังนี้ การกระทำของจำเลยไม่มีความผิดฐานพรางผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 (หมายเหตุ : ไม่เป็นความผิดฐานพรางเด็ก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5409/2530

การที่จำเลยพรางเด็กไปเพื่อให้ขอทานและเก็บหาทรัพย์สินมาให้จำเลยเป็นการกระทำเพื่อหาประโยชน์ในทางทรัพย์สินอันเป็นเจตนาพิเศษในการพรางเด็ก จึงเป็นการกระทำเพื่อหากำไร เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2557/2531

ผู้เสียหายเป็นเด็กผู้หญิงอายุไม่เกิน 13 ปี นิ่งรถโดยสารของจำเลยกลับบ้าน เมื่อจำเลยขับรถมาถึงปากซอยเข้าบ้านผู้เสียหาย ผู้เสียหายบอกให้จำเลยจอดรถเพื่อจะลง จำเลยไม่ยอมจอดรถให้ผู้เสียหายลง กลับขับรถที่มีผู้เสียหายนั่งอยู่ตามลำพังกับจำเลยไปในสถานที่เปลี่ยวซึ่งไม่ปรากฏว่ามีบ้านผู้ใดปลูกอยู่อาศัยบริเวณข้างทางเลย ทั้งสองข้างทางก็เป็นที่รกเต็มไปด้วยต้นไม้ต่าง ๆ และพูดขอตัว้วยะเพศของผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายกระโดดลงจากรถของจำเลย จำเลยยังขับรถเล่นไล่ตามดักหน้าดักหลังผู้เสียหาย ดังนี้ พฤติการณ์ของจำเลยเป็นการข่มขืนใจและพาผู้เสียหายไปโดยความไม่สมัครใจและไม่มีเหตุอันสมควร มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1682/2532

จำเลยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหายซึ่งมีอายุ 5 ปี 4 เดือน 11 วัน ให้ไปเก็บดอกไม้
ในสวนแล้วจะให้เงิน ผู้เสียหายหลงเชื่อเต็มตามจำเลยไปในสวน จำเลยกระทำการพาผู้เสียหาย
ดังนี้ เป็นการกระทำที่ปราศจากเหตุอันสมควรพรากผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีไป
เสียจากมารดาเพื่อการรอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 317 วรรคสาม อีกกระทงหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1806/2533

ได้รับความจากพยานโจทก์และจำเลยว่า จำเลยกับผู้เสียหายหนีตามกันไปเพื่ออยู่กินร่วม
กันฉันท่สามภริยา จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยพรากผู้เสียหายไปเพื่อการรอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 261/2534

จำเลยที่ 1 ร่วมกันกับจำเลยที่ 2 พาผู้เสียหายอายุ 14 ปีเศษ ไปจาก ช. ผุดแล
แล้วพาไปกระทำการในป่าข้างทาง แล้วมอบผู้เสียหายให้ไปกับจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2
ร่วมประเวณีกับผู้เสียหายอีกหลายคน ถือได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นการพรากผู้เสียหายไป
โดยปราศจากเหตุอันสมควร จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 317

คำพิพากษาศาลฎีกาความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318, มาตรา 319
(ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 - ปัจจุบัน)

มาตรา 318 ผู้ใดพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดา
มารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยผู้เยาว์นั้นไม่เต็มใจไปด้วยต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึง
สิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ซื่อ จ้างนายหรือรับตัวผู้เยาว์ซึ่งถูกพรากตามวรรคแรก ต้องระวางโทษ
เช่นเดียวกับผู้พรากนั้น

ถ้าความผิดตามมาตรานี้ได้กระทำเพื่อหากำไร หรือเพื่อการรอนาจารผู้กระทำความผิด
ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 200/2508

จำเลยหลอกลวงผู้เยาว์อายุ 16 ปี ว่ารักต้องการพบ ผู้เยาว์หลงเชื่อตามจำเลยไป
แล้วถูกจำเลยข่มขืนกระทำการกับหญิงเห็นยวกักขัง โจทก์และภริยาเป็นบิดามารดาของผู้เยาว์

รับมาด้วยเงิน 2,000.- บาท โดยยังไม่ได้ตกลงเกี่ยวกับความผิดทางอาญาและยอมรับมาเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายกลับคืนมา และเพื่อล้าวยกับเข้าใจว่าบุตรของตนตามเขาไป ดังนี้ เป็นเรื่องตกลงกันในทางแพ่ง ไม่เกี่ยวกับความผิดในทางอาญา จึงถือไม่ได้ว่ามีกรยอมความกัน ถูกต้องตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2)

จำเลยหลอกลวงผู้เยาว์ว่า คู่รักของผู้เยาว์มาคอยพบ จะถือว่าผู้เยาว์เต็มใจไปกับจำเลยหาได้ไม่

จำเลยหลอกลวงพาผู้เยาว์ไปบังคับขู่เข็ญกระทำการเรา มิใช่พาไปในฐานะสาว จึงเป็นการพรากไปเพื่อการอนาจาร

พรากผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจ ผิดตามมาตรา 318 วรรคท้าย เป็นบทหนักกว่ามาตรา 319 ซึ่งศาลอุทธรณ์ปรับมา แต่โจทก์มิได้ฎีกาขึ้นมา ศาลฎีกาจะพิพากษาให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยมิได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1927/2515

หญิงผู้เสียหายอายุ 16 ปี และยังอยู่ในความปกครองของบิดามารดา จำเลยมีภริยาและบุตรแล้ว ได้พาผู้เสียหายไปด้วยความยินยอมของผู้เสียหาย และได้กระทำการเราผู้เสียหายโดยผู้เสียหายสมัครใจ ดังนี้ ถือได้ว่าจำเลยพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพรากผู้เยาว์โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยกับจำเลยอันเป็นกรณีตามมาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่า ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 ได้ เพราะการพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารจะโดยลักษณะที่ผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย หรือไม่เต็มใจไปด้วย ประมวลกฎหมายอาญาก็บัญญัติว่าเป็นความผิดอยู่แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกา 808/2516

นางสาวอัมพร (อายุ 16 ปี) โจรที่นางวิมล มารดา ต่่าว่ากล่าว จึงหนีไปอยู่อาศัยกับนางสาวสุรีย์รัตน์ ต่อมาอีก 4 เดือนเศษ จึงไปเข้าบ้านอยู่ที่วัดมะกอก จำเลยไปพบและไปอยู่ด้วย ได้เสียเป็นสามีภรรยาากันที่นั่น นางสาวอัมพรได้ให้การชั้นสอบสวนด้วยว่า สมัครใจเป็นสามีภรรยากับจำเลย และจำเลยก็ยอมรับเลี้ยงดูนางสาวอัมพร ดังนี้ เห็นว่าการที่นางสาวอัมพรผู้เยาว์ออกจากบ้านมารดาไปอยู่กับผู้อื่น เป็นการกระทำของนางสาวอัมพรเอง มิได้เกิดจากการชักนำพาของจำเลย ทั้งตามพฤติการณ์ของจำเลยก็เชื่อได้ว่าจำเลยไปอยู่กับนางสาวอัมพร เพื่อ

เป็นสามีภริยากัน การกระทำของจำเลยหาเป็นการพรางผู้เยาว์ไปเสียจากมารดาเพื่อการ
อนาจารตามที่โจทก์ฟ้องไม่

คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ 933/2516

ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นนางสาวทั้งสองคน ต่างมีบิดาเป็นผู้ปกครอง ต่างสมัครใจมาจาก
ภุมิลาเนาพร้อมภักขณายดวง และนายสม น้าชาย โดยบิดามีได้ฝากฝังให้บุคคลทั้งสองเป็นผู้ดูแล
การที่จำเลยพรางผู้เสียหายทั้งสองไปจากนายดวง และ นายสม จึงไม่เป็นความผิดฐานพราง
ผู้เยาว์จากผู้ปกครองหรือผู้ดูแล ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 119/2517

จำเลยหลอกลวงเด็กหญิงอายุ 14 ปี ว่าจะพาไปรับจ้างทำงาน แต่แล้วกลับพาไปที่
สำนักโสเภณี และเด็กหญิงนั้นถูกบังคับให้ค้าประเวณี การที่เด็กหญิงนั้นไปกับจำเลยเพราะเชื่อคำ
หลอกลวง เช่นนั้นจะถือว่าเต็มใจไปด้วยกับจำเลยหาได้ไม่

การพรางผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร ไม่ว่าผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่
ไม่เต็มใจ ประมวลกฎหมายอาญาก็คงบัญญัติเป็นความผิดทั้งนั้น เพียงแต่กำหนดโทษตามมาตรา 318
วรรคท้าย หนักกว่าโทษตามมาตรา 319 การที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามมาตรา 319 แต่ทาง
พิจารณาฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามมาตรามาตรา 318 ก็มีใช่เป็น เรื่องข้อเท็จจริงในทางพิจารณา
แตกต่างกับฟ้อง ศาลย่อมปรับบทลงโทษจำเลยตามมาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1559/2518

จำเลยได้เสียกับผู้เยาว์อายุ 16 ปี แล้วชวนผู้เยาว์ไปอยู่ด้วยกัน ถ้าไม่ไปจะเปิดเผย
เรื่องที่ได้เสียกัน ผู้เยาว์กลัวคำขู่จึงยอมไปกับจำเลย จะถือว่าผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยกับจำเลยหา
ได้ไม่

หลังจากจำเลยได้พาผู้เยาว์ตระเวนไปตามจังหวัดต่าง ๆ แล้ว จำเลยจะให้ผู้เยาว์
ไปมีอาชีพเป็นหญิงนั่งชั้วโมงตามร้านอาหาร ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นอาชีพที่เกี่ยวกับกามารมณ์ มิใช่
จำเลยมุ่งหมายจะเลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นภริยา จึงถือได้ว่าจำเลยพาผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 แม้ทางพิจารณา
ฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามมาตรามาตรา 318 ศาลก็ปรับบทลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 ได้ (อ้าง
ฎีกา 119/2517)

ในชั้นฎีกาศักดิ์มีปัญหาแต่เฉพาะข้อกฎหมาย ซึ่งศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วนั้น ถ้าข้อเท็จจริงเท่าที่ศาลอุทธรณ์ฟังมานั้นไม่พอกแก่การวินิจฉัยศาลฎีกาย่อมหยิบยกข้อเท็จจริงอื่น ๆ ในสำนวนชั้นพิจารณาประกอบได้ (อ้างฎีกาที่ 1094/2507)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1959/2518

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยเบิกความอันเป็นเท็จต่อศาลในการพิจารณาคดีอาญาที่โจทก์ถูกฟ้องหาว่ากระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 ว่าจำเลยได้รับคานอกเล่าจากผู้อื่นถึงเรื่องที่โจทก์ยอมรับกับผู้อื่นว่าเป็นผู้พรากผู้เยาว์ไปจริง คำเบิกความดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่ประกอบการรับฟังว่าโจทก์ได้พรากผู้เยาว์ไปจริงหรือไม่ ถือได้ว่าโจทก์บรรยายฟ้องให้เห็นว่าข้อความที่จำเลยเบิกความเท็จเป็นข้อสำคัญในคดีอย่างไรแล้ว ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2018/2519

หญิงอายุ 17 ปีเคยได้เสียกับจำเลย หญิงออกจากบ้านจะไปโรงเรียน จำเลยลอบว่าจะพาไปส่ง แต่กลับพาไปค้าง 1 คืน และร่วมประเวณีกับหญิง เป็นการทำหญิงไม่เต็มใจไปกับจำเลย ผิดตามมาตรา 318 วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1390/2520

เด็กหญิงอายุ 14 ปี เต็มใจไปอยู่กับจำเลยเพื่อเป็นสามเณรียา จำเลยไม่มีภริยาไม่เป็นการอนาจาร ไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2029/2520

การที่จำเลยพาผู้เสียหายอายุเพียง 16 ปีไปด้วยความยินยอมของผู้เสียหายแล้วรับจะหาสินสอดไปให้บิดาผู้เสียหาย เมื่อหาเงินไม่ได้ จำเลยก็ให้ผู้เสียหายกลับบ้าน หลังจากนั้นเพียงคืนเดียวจำเลยก็ได้หญิงอื่นเป็นภริยา เช่นนี้แสดงว่าจำเลยไม่ตั้งใจจะพาเอาผู้เสียหายไปเลี้ยงดูเป็นภริยาจริงตั้งแต่ประการใด ถือได้ว่าจำเลยพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยพรากผู้เยาว์โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยตามมาตรา 318 แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยกับจำเลย อันเป็นกรณีตามมาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่า ศาลก็ย่อมลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 ได้ เพราะการพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารจะโดยผู้เยาว์เต็มใจหรือไม่ก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญาก็บัญญัติว่าเป็นความผิดอยู่แล้ว

(อ้างฎีกาที่ 1927/2515)

คำพิพากษาฎีกาที่ 2722/2520

พาดูอายุ 17 ปี ไปจากบิดามารดาโดยล่อลวงว่าจะพาไปทำงานที่กรุงเทพฯ แต่กลับพาไปบังคับให้ค้าประเวณี เป็นการพาไปโดยพาดูไม่เต็มใจและอนาจาร ตามมาตรา 318 วรรคท้าย

คำพิพากษาฎีกาที่ 1464/2521

การกระทำครั้งเดียวคราวเดียว แม้จะมีเจตนาอย่างเดียวกัน แต่ประสงค์ให้เกิดผล เป็นความผิดหลายฐาน ย่อมเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

การที่จำเลยนางสาว บ. ไปเพื่อการอนาจาร ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนากระทำ ความผิดให้เกิดเป็นกรรมในความผิดฐานนี้แล้ว และการที่จำเลยพรากนางสาว บ. ผู้เยาว์ไป เสียจากบิดามารดา จำเลยก็มีเจตนากระทำความผิดให้เกิดเป็นกรรมในความผิดฐานนี้อีกฐานหนึ่ง ต่างหาก การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หาใช่กรรมเดียวไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ 1911/2522

เด็กหญิงอายุ 15 ปี ขวนจำเลยไปอยู่กรุงเทพฯ โดยจะมารับจำเลยที่บ้านในวันนั้น เป็นการสมัครใจไปจากบิดามารดาเอง จำเลยไม่ได้พรากไป ไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์

คำพิพากษาฎีกาที่ 1563/2523

ผู้เสียหายมิได้รักใคร่กับจำเลยมาก่อน เป็นเพียงคนรู้จักกันเท่านั้น จำเลยได้ชวน ผู้เสียหายไปเที่ยวบ้านจำเลย และรับว่าจะพากลับมาส่ง ผู้เสียหายจึงไปกับจำเลย แต่จำเลยกลับ พาผู้เสียหายไปพักอาศัยที่บ้านคนอื่น แล้วจำเลยได้ขอรบกวนผู้เสียหาย ผู้เสียหายปิดบังจัดขึ้น กรณีดังนี้จะถือว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยกับจำเลยหาได้ไม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318

คำพิพากษาฎีกาที่ 4063/2524

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพรากเด็กไปจากบิดามารดา และ จ. ผู้ดูแลโดยไม่มีสาเหตุอันควร เมื่อทางพิจารณาได้ความว่าเด็กพลัดมารดา การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการพรากเด็กจาก บิดามารดา ส่วน จ. ผู้ดูแลผู้ไปพบเด็ก มีอาชีพขี้ขี้รดสามล้อรับจ้าง อาศัยอยู่กับอาในกระท่อม

หลังจวนผู้ว่าราชการจังหวัด บุตรภริยาอยู่ที่จังหวัดอื่น จ.มิได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือแจ้งให้บิดามารดาของเด็กทราบถึงการที่เด็กอยู่ในความดูแลของตน ทั้งความเป็นอยู่ของ จ. ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะเลี้ยงดูเด็กได้ การที่ จ.พาเด็กมาอยู่ด้วยจึงเป็นตนเองสงเคราะห์ให้ที่อยู่กินเท่านั้น ดังนั้น การที่ จ.มอบเด็กให้แก่จำเลยไป ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยพรากเด็กไปจาก จ.ผู้ดูแล

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1476/2525

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 ที่ว่าเมื่อจำเลยรับสารภาพตามฟ้อง ให้ศาลพิพากษาได้นั้นมิได้หมายความว่า เมื่อจำเลยรับสารภาพแล้วจะต้องพิจารณาลงโทษจำเลยเสมอไป เมื่อศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดจริง ศาลย่อมพิพากษายกฟ้องโดยอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 ได้

เด็กหญิง ล.อายุ 14 ปี ผู้เสียหายได้ตามบุตรสาวจำเลยไปกรุงเทพมหานครโดยได้รับอนุญาตจากมารดาแล้ว เมื่อถึงกรุงเทพมหานครจำเลยรับตัวผู้เสียหายไปทำงานเป็นลูกจ้างร้านขายก๋วยเตี๋ยว ดังนี้ จำเลยไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2412/2525

การที่ผู้เสียหายซึ่งมีอายุ 13 ปีเศษ ยินยอมไปกับจำเลย เพราะจำเลยใช้อบายหลอกลวงว่าจะพาผู้เสียหายไปซื้อผ้า แล้วพาผู้เสียหายไปข่มขืนกระทำชำเราานั้น ถือไม่ได้ว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 อีกกระทงหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3347/2525

จำเลยที่ 1 ขวนผู้เสียหายนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานไปดูภาพยนตร์ ขากลับเมื่อมาระหว่างทางจำเลยที่ 1 จอดรถและเข้าไปสืบสาวข้างทาง กลับมามีจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 3 ตามมาด้วย จำเลยที่ 3 ตรงไปเอารถจักรยานถีบไป แล้วจำเลยที่ 1 ที่ 2 เข้าใช้กำลังประทุษร้ายพรากผู้เสียหายไป ดังนี้ เป็นการให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 กระทำความผิดจำเลยที่ 1 จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86, 318

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 351/2526

แม้ผู้เสียหายจะถึงแก่ความตายก่อนเบิกความเป็นพยาน แต่โจทก์มีค่าให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายซึ่งให้การยืนยันว่า จำเลยกระทำความผิดโดยละเอียด และมีพนักงานสอบสวนเบิกความรับรองว่าผู้เสียหายกับมารดาได้ไปแจ้งว่า ถูกจำเลยชกต่อยลากไปกลางทุ่งนา แล้ว

ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย มารดาผู้เสียหายเบิกความว่าคืนเกิดเหตุผู้เสียหายไม่กลับบ้านตามเวลา จนถึงเวลา 2 นาฬิกาเศษ ผู้เสียหายกลับบ้านบอกว่าจำเลยข่มขืนกระทำชำเรา ดังนั้น คำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหาย รับฟังประกอบคำเบิกความของพยานโจทก์รับฟังลงโทษจำเลยได้

จำเลยจุดคร่าผู้เสียหายพาไปกลางทุ่งนา ข่มขืนกระทำชำเราแล้วก็ทิ้งผู้เสียหายไว้ ณ ที่เกิดเหตุ แสดงว่าจำเลยพาผู้เสียหายเข้าไปในกลางทุ่งนาก็เพื่อจะกระทำชำเราเท่านั้น หาได้มีเจตนาพาหรือแยกเอาผู้เสียหายไปเสียจากความปกครองดูแลของบิดามารดาผู้เสียหายไม่ ไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์

ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284 และในความผิดต่อเสรีภาพตามมาตรา 310 ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดฐานพรากผู้เยาว์ ดังนั้น เมื่อโจทก์ไม่บรรยายฟ้องให้ปรากฏการกระทำทั้งหลาย ว่าจำเลยพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและหวังเห็นยั่ว กักขัง หรือทำให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกายมีประการใดบ้างเพียงแต่อ้างบทมาตราในกฎหมายให้ลงโทษมาท้ายฟ้องเท่านั้น จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ศาลลงโทษตามมาตรา 284 และมาตรา 310 ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3997/2526

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคสอง จำคุก 2 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคสาม ส่วนโทษของจำเลยยังคงเดิมนั้นเป็นเพียงการปรับบทกฎหมายที่ถูกต้องเพื่อลงโทษจำเลยเท่านั้น หาได้พิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยไม่ จึงไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 582/2527

ขณะชักชวนเด็กหญิงทั้งสามอายุยังไม่เกิน 13 ปี และเกิน 13 ปี ให้ไปกับจำเลย เด็กหญิงทั้งสามไม่ได้อยู่ในความปกครองดูแลของมารดาเสียแล้ว โดยนัดแนะหลบหนีมารดาออกจากบ้านเพื่อไปหางานทำ การกระทำของจำเลยจึงมิใช่เป็นการพรากเด็กหญิงทั้งสามไปเสียจากบิดามารดา ไม่มีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317, 318

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2091/2527

ผู้เสียหายอายุ 17 ปี ขออนุญาตบิดาไปลอยกระทงแล้วไปพบจำเลยตามที่จำเลยนัดจำเลยพาไปร่วมประเวณีโดยผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย ดังนั้น เป็นการพาผู้เสียหายไปในขณะที่อยู่ในความปกครองดูแลของบิดามารดาเมื่อจำเลยมีภรรยาอยู่แล้ว กลับพาผู้เสียหายไปร่วมประเวณี

รุ่งขึ้นก็พากลับไปส่งที่บ้าน แสดงว่าจำเลยมีเจตนาพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจาร จึงเป็น การพรางผู้เยาว์อายุ 17 ปี ไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคแรก แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามมาตรา 318 ศาลก็ลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 วรรคแรก ซึ่งมีโทษเบากว่าได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3279/2528

โจทก์มีพยานเห็นเพียงจำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 และพวกจุดผู้ตายลงจากรถ จักรยานพาเข้าไปข้างทาง แต่เมื่อฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 พรางผู้เยาว์ข่มขืนกระทำชำเราและฆ่า ผู้ตายเพื่อปกปิดความผิด และสถานที่ซึ่งผู้ตายถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ต่อเนื่องกับสถานที่ซึ่ง จำเลยที่ 2 กับพวกจุดผู้ตายลงจากรถเช่นนั้น แม้หลังจากนั้นโจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 กับพวกอีก มีแต่คำรับของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นคำ ขัดทอดของผู้กระทำผิดด้วยกัน และจำเลยที่ 2 ปฏิเสธข้อหาตามฟ้องโจทก์มาตั้งแต่แรกก็ตาม พยานหลักฐานโจทก์ก็ยังคงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับจำเลยที่ 1 พรางผู้ตายไปเสียจากบิดา มารดาเพื่อการอนาจาร และสนับสนุนการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3685/2529

ปัญหาที่ว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพรางผู้เยาว์โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 ซึ่งเมื่อไม่เป็นความผิดตามมาตรา 318 นี้แล้ว จะ ลงโทษจำเลยฐานพรางผู้เยาว์เพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยตามมาตรา 319 วรรคแรก ได้หรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ดังนั้น แม้ศาลชั้นต้นจะสั่งไม่รับ ฎีกาของจำเลยในชั้นนี้แล้วก็ตาม ศาลฎีกาก็หยิบยกขึ้นวินิจฉัยให้ได้

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย แต่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย ซึ่ง มีโทษเบากว่าก็ย่อมลงโทษจำเลยตามข้อเท็จจริงที่ได้ความได้

การที่จำเลยกับผู้เสียหายไปดูภาพยนตร์ด้วยกันสองต่อสอง และพากันกลับบ้านจำเลยนอน อยู่ในห้องเดียวกันตลอดคืน จำเลยย่อมจะต้องกระทำอนาจารผู้เสียหาย และจำเลยมิได้ตั้งใจ อยู่กินกับผู้เสียหายฉันสามีภริยา จำเลยจึงมีความผิดฐานพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารโดย ผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย

เหตุที่เกิดในคืนนี้ผู้เสียหายก็มีส่วนผิดด้วย เพราะมูลเหตุเป็นเรื่องของผู้เสียหายเป็นฝ่าย ติดต่อกับจำเลยก่อนในฐานะเป็นแฟนเพลง และตามเนื้อความในจดหมายที่ผู้เสียหายไปถึงจำเลยบางฉบับ ก็มีเนื้อความว่า จะไปบ้านจำเลยอยากเห็นขาอ่อนจำเลย เป็นการจูงใจจำเลย ดังนั้น

จึงสมควรรอกการลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2587/2530

ผู้เสียหายอายุ 15 ปี สัมครใจไปอยู่กับจำเลยที่ 1 และยินยอมร่วมประเวณีกับจำเลยที่ 1 โดยสัมครใจ จำเลยไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา แต่ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 มีภริยาอยู่แล้ว ไม่คิดจะอยู่กับฉันท์สามีภริยากับผู้เสียหายอย่างจริงจัง จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 โดยอ้างว่าผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย แต่การที่จำเลยพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารจะโดยลักษณะที่ผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่เต็มใจไปด้วย ประมวลกฎหมายอาญาก็คงบัญญัติเป็นความผิดอยู่แล้ว ศาลยอมลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่าได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4465/2530 (ป)

ผู้เสียหายอายุ 16 ปีเศษ ยังอาศัยอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดา แม้ผู้เสียหายจะไปเที่ยวที่ไหน กลับเมื่อใดก็ได้ ผู้เสียหายก็ยังอยู่ในอำนาจปกครองของบิดามารดา การที่จำเลยพบกับผู้เสียหายที่งานบวชพระแล้วพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราด้วยความสัมครใจของผู้เสียหาย ย่อมเป็นการล่วงอำนาจปกครองของบิดามารดา จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

การพรากผู้เยาว์กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ไม่ว่าจะผู้เยาว์จะเต็มใจไปด้วยหรือไม่ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 แต่ทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามมาตรา 319 ศาลยอมปรับบทลงโทษตามมาตรา 319 ได้ มิใช่เป็นเรื่องข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแตกต่างกับฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4641/2530

ผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ยินยอมไปกับจำเลยกับพวก ก็เพราะถูกจำเลยกับพวกหลอกลวงว่าจะไปส่ง แต่จำเลยกับพวกกลับพาไปในที่เกิดเหตุแล้วร่วมกันข่มขืนผู้เสียหายไปข่มขืนกระทำชำเรา จึงถือไม่ได้ว่าผู้เสียหายเต็มใจไปกับจำเลย จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคท้าย

แม้ว่าหลังจากจำเลยกับพวกร่วมกันข่มขืนกระทำการเราผู้เสียหายแล้ว จำเลยกับพวกจะพาผู้เสียหายไปส่งก็ตาม แต่ก่อนจะไปส่ง จำเลยกับพวกพาผู้เสียหายไปในที่เกิดเหตุและควบคุมผู้เสียหายไว้เพื่อให้จำเลยกับพวกมีโอกาสผลิตเปลี่ยนกันข่มขืนกระทำการเราผู้เสียหาย ซึ่งขณะนั้นผู้เสียหายไม่อยู่ในภาวะที่จะจัดขึ้นหรือหลบหนีไปได้ ทำให้ผู้เสียหายปราศจากเสรีภาพในร่างกาย จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 310 วรรคแรก แต่ความผิดตามมาตรา 310 วรรคแรก กับความผิดตามมาตรา 284 วรรคแรก เป็นการกระทำความผิดเดียวกันต่อเนื่องกันไป เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตามมาตรา 284 วรรคแรก ซึ่งเป็นบทที่หนักที่สุดเพียงบทเดียว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1514/2532 (ประชุมใหญ่)

จำเลยที่ 1 กับพวกจับรัดพาผู้เสียหายไปยังที่เปลี่ยวแล้วลบล้างจับหน้าอกและถอดเสื้อกางเกงผู้เสียหาย พอดีมีรถยนต์บรรทุกผ่านมาจำเลยที่ 1 จึงจับรัดพาผู้เสียหายไปยังบ่อเลี้ยงปลา และดึงตัวผู้เสียหายลงมาจากรถ จำเลยที่ 1 กอดจับผู้เสียหาย จำเลยที่ 2 กระชากกางเกงของผู้เสียหายออก ผู้เสียหายดิ้นหลุดแล้วกระโดดลงไปบ่อเลี้ยงปลา จำเลยที่ 1 ที่ 2 กับพวกพูดข่มขู่ว่าถ้าไม่ขึ้นมาจะตามลงไปกดให้ตายบ้าง จะเอาไฟฟ้าช็อตบ้าง ทั้งมีพวกจำเลยบางคนถอดเสื้อกางเกงออกหมด บางคนเหลือแต่กางเกงในเป็นเหตุให้ผู้เสียหายไม่กล้าขึ้น ต้องทนทรมาณอยู่ในบ่อถึง 1 ชั่วโมงเศษ และที่ผู้เสียหายขึ้นจากบ่อก็เพราะถูกหลอกว่าพวกจำเลยไปหมดแล้ว ผู้เสียหายจึงขึ้นมาแล้วถูกจำเลยที่ 1 ที่ 2 กับพวกจับตัวข่มขืนกระทำการเรา การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 จึงเป็นความผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร และฐานหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพ

การที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 หน่วงเหนี่ยวผู้เสียหายไว้ก็เพื่อบังคับประสังค์ที่จะเอาตัวผู้เสียหายไปข่มขืนกระทำการเรา ซึ่งเป็นความประสังค์มาแต่แรกแล้ว การกระทำดังกล่าวจึงต่อเนื่องกันตลอดมาโดยไม่ขาดตอน การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบท

แม้จะได้รับความว่าผู้เสียหายออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นแต่มารดาก็ยังให้สร้อยทองคำ ถือได้ว่ามารดายังอุปการะเลี้ยงดูผู้เสียหายอยู่ การที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 พาผู้เสียหายไปกระทำการอนาจารโดยผู้เสียหายไม่ยินยอม ถือได้ว่าเป็นการล่วงอำนาจปกครองของบิดามารดาจึงเป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4587/2532

ผู้เสียหายเต็มใจไปกับจำเลย หลังจากทีจำเลยพาผู้เสียหายไปแล้ว ญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายได้ตกลงจัดงานพิธีให้ผู้เสียหายและจำเลยแต่งงานกัน และมีการมอบค่าสินสอดทองหมั้น

ให้ญาติผู้ใหญ่ฝ่ายผู้เสียหายรับไปแล้วบางส่วน เมื่อจำเลยพาผู้เสียหายกลับมาถึงบ้านฝ่ายหญิงผู้ใหญ่ของผู้เสียหายได้จัดพิธีบอกผีบ้านผีเรือนตามประเพณีก่อนให้ผู้เสียหายเข้าบ้าน พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าที่จำเลยพาผู้เสียหายไปนั้นมีเจตนาที่จะพาไปเป็นภรรยาตั้งแต่แรก เพราะไม่ได้ความว่าจำเลยมีภรรยาอยู่ก่อนแล้ว ดังนี้ การที่จำเลยพาผู้เสียหายไปเพื่อเป็นภรรยา แม้ผู้เสียหายจะยังเป็นผู้เยาว์อยู่ก็ไม่ใช่เป็นการละเมิดต่ออำนาจปกครองของมารดา และแม้จำเลยจะร่วมประเวณีกับผู้เสียหายระหว่างที่พักอยู่ด้วยกันก็ถือไม่ได้ว่าเป็นการพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจาร การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 122/2533

ผู้เสียหายและ ส. พยานโจทก์เบิกความขัดกันในสาระสำคัญหลายประการ และขัดกับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายเองด้วย ทำให้น่าสงสัยและที่ผู้เสียหายเบิกความว่าจำเลยพาผู้เสียหายไปโดยการขู่เข็ญ บังคับโดยผู้เสียหายไม่เต็มใจไปกับจำเลย จำเลยได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย โดยจับมือทั้งสองของผู้เสียหายและเหวี่ยงบังคับกดลงกับพื้นจำเลยกดทับตัวผู้เสียหาย ผู้เสียหายรู้สึกเจ็บที่อวัยวะเพศ และพบว่ามีเลือดไหลออกมาจากช่องคลอดเป็นอันมาก กระทั่งจำเลยเอาน้ำจากห้องน้ำมาล้าง ส่วนผู้เสียหายลุกไม่ไหว จนกระทั่งรุ่งเช้า ผู้เสียหายลุกขึ้นยังเดินเซจะเข้าห้องน้ำ จนจำเลยต้องช่วยประคองนั้น พยานโจทก์ซึ่งเป็นแพทย์ก็เบิกความว่าได้ตรวจร่างกายผู้เสียหายหลังจากถูกข่มขืนเพียง 5 วัน ไม่พบรอยฉีกขาดหรือฟกช้ำ รูปคดีจึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้แก่จำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 739/2533

การพรากผู้เยาว์กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ไม่ว่าผู้เยาว์จะเต็มใจไปด้วยหรือไม่ แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 แต่ทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ศาลย่อมปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่าได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3894/2533

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284 และ 318 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าเป็น ธรรมดาผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 318 ซึ่งเป็นบทหนักจำคุก 4 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าเป็นความผิด 2 กระทั่ง และแก้บทกฎหมายทั้ง 2 มาตราดังกล่าวโดยระบวรโรคเสียให้ชัดเจน แต่คงให้ลงโทษจำคุกจำเลยรวมแล้วมีกำหนด 4 ปี ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงเป็นกรณีศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขคำพิพากษาศาลชั้นต้นเล็กน้อย โดยยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี คดีต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก

จำเลยมีมีดปลายแหลมเป็นอาวุธกรุกขึ้นไปบนเรือนของโจทก์ร่วม ผู้เสียหายซึ่งมีอายุ 17 ปี เป็นหลานของโจทก์ร่วมและอาศัยหลับนอนอยู่ที่บ้านของโจทก์ร่วม ได้กระโดดลงเรือนเพื่อหลบหนี การที่ผู้เสียหายกระโดดลงเรือนหนีไป เกิดเพราะจำเลยเป็นต้นเหตุให้หนีไม่ได้เกิดจากความสมัครใจของผู้เสียหายเองและยังหลบหนีไปไม่ไกล จึงถือว่าขณะนั้นผู้เสียหายไม่ได้อยู่ในความปกครองของโจทก์ร่วมไม่ได้ และการที่ต่อจากนั้นจำเลยเข้าไปจับกุมผู้เสียหายดังไปทั้งจับไม่ให้ร้อง และพาผู้เสียหายไปที่ทุ่งนาห่างบ้านเกิดเหตุประมาณ 1 เส้น เพื่อกระหน่ำอาจารย์และพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการพรากผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา หรือผู้ดูแลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคสาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 468/2534

ส. มารดาผู้เสียหายได้อนุญาตให้จำเลยทั้งสองพาผู้เสียหายไปเดินเที่ยวเท่านั้น เมื่อผู้เสียหายจะกลับบ้าน จำเลยทั้งสองไม่ยอมให้กลับ แต่พาผู้เสียหายไปยังบ้านที่เกิดเหตุ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยทั้งสองทำไปโดยลำพัง จะถือว่า ส.รู้เห็นยินยอมไม่ได้ จำเลยทั้งสองมีเจตนาพาผู้เสียหายไปบ้านเกิดเหตุเพื่อให้ พ.ร่วมประเวณี การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการพรากผู้เยาว์อายุกว่า 15 ปี ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคสาม

จำเลยทั้งสองได้ช่วยกันจับมือผู้เสียหายไว้ให้ พ.ข่มขืนกระทำชำเรา จำเลยทั้งสองจึงเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3343-3344/2534

จำเลยพาผู้เสียหายไปเพื่อเป็นภรรยา ผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย มิได้ใช้กำลังบังคับพาไปโดยผู้เสียหายกับจำเลย เคยอยู่กันฉันสามีภรรยามาก่อน จำเลยมิได้มีเจตนาพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้เสียหายจะเป็นหญิงผู้เยาว์อายุ 17 ปี ก็ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการล่วงละเมิดต่ออำนาจปกครองของมารดา การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้กำลังประทุษร้ายและพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284 และมาตรา 318

มาตรา 319 ผู้ใดพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงสองหมื่นบาท

ผู้ใดโดยทุจริต ชื่อ จำหน่าย หรือรับตัวผู้เยาว์ซึ่งถูกพรากตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พรากนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 200/2508

จำเลยหลอกลวงผู้เยาว์อายุ 16 ปี ว่าคุกกี้ต้องการพบ ผู้เยาว์หลงเชื่อตามจำเลยไปแล้วถูกจำเลยข่มขืนกระทำการชำเรากับหญิงเห็นยวักยง โจทก์และภรรยาเป็นบิดามารดาของผู้เยาว์รับชมาด้วยเงิน 2,000 บาท โดยยังไม่ได้ตกลงกันเกี่ยวกับความผิดในทางอาญาและยอมรับชมาเพื่อให้ได้ตัวผู้เสียหายกลับคืนมา และเพื่อล้างอายกับเข้าใจว่าบุตรของตนตามเข้าไป ดังนั้นเป็นเรื่องตกลงกันในทางแพ่ง ไม่เกี่ยวกับความผิดในทางอาญา จึงถือไม่ได้ว่ามีกรยอมความกันถูกต้องตามกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2)

จำเลยหลอกลวงผู้เยาว์ว่า คุกกี้ของผู้เยาว์มาคอยพบ จะถือว่าผู้เยาว์เต็มใจไปกับจำเลยหาได้ไม่

จำเลยหลอกลวงพาผู้เยาว์ไปบังคับขู่เข็ญกระทำการชำเรากับผู้เยาว์ไปในฐานะผู้สาวจึงเป็นการพรากไปเพื่อการรอนาจาร

พรากผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการรอนาจารโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจ ผิดตามมาตรา 318 วรรคท้าย เป็นบทหนักกว่ามาตรา 319 ซึ่งศาลอุทธรณ์ปรับมา แต่โจทก์มิได้ฎีกาขึ้นมา ศาลฎีกาจะพิพากษาให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยมิได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 639/2511

ผู้ว่าคดีฟ้องว่าจำเลยพรากผู้เยาว์ จำเลยให้การรับสารภาพ ผู้เยาว์ได้ยื่นคำร้องต่อศาลว่า เหตุเกิดเนื่องจากถูกบิดาเลี้ยงดุด่าและไล่อี จึงไปอาศัยจำเลยซึ่งรู้จักชอบพอก่อนจำเลยก็ได้อุปการะตลอดมา เมื่อผู้ว่าคดีไม่ติดใจสืบพยานหักล้างข้อเท็จจริงนี้ ศาลยอมพิพากษาคดีไปตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ชั้นได้ ผู้ว่าคดีจะกลับมาขอให้ศาลสั่งให้รับตัวจำเลยคืนไปเพื่อดำเนินการต่อไปไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1527/2513

จำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับโจทก์ซึ่งเป็นบิดาผู้เยาว์ มีข้อความว่าจำเลยยินยอมชดใช้เงินให้แก่โจทก์ โดยจะนำเงินมามอบให้ในวันที่ได้กำหนดไว้ หากถึงกำหนดวันนั้นจำเลยไม่ชำระ โจทก์จะดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป แต่ถ้าจำเลยปฏิบัติตามข้อตกลงโจทก์ก็จะถอนคดีด้วยความเต็มใจ การที่จำเลยยินยอมชดใช้เงินให้แก่โจทก์ก็เพราะจำเลยประสงค์ให้โจทก์

ถอนคดีในข้อหาพรากรผู้เยาว์ที่ได้แจ้งความไว้ แต่ความผิดฐานพรากรผู้เยาว์นี้ เป็นความผิดที่ยอมความไม่ได้ ฉะนั้น ข้อตกลงดังกล่าวจึงตกเป็นโมฆะ เพราะมีวัตถุประสงค์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน (อ้างฎีกาที่ 1181/2491)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 578/2513

จำเลยกับหญิงผู้เยาว์อายุ 17 ปี รักใคร่ชอบพอกัน พากันไปในฐานชู้สาว และหญิงผู้เยาว์ยินยอมให้จำเลยกระทำชำเรา ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อเกียรติชื่อเสียงวงศ์ตระกูลของมารดาผู้เยาว์ อันจะต้องชดใช้ค่าเสียหาย และมีได้เป็นการพาไปเพื่ออนาจารด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1097/2513

เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยพรากรพาผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิงมีอายุไม่เกิน 18 ปี ไปเสียจากบิดามารดาด้วยเจตนาเพื่ออยู่กับเป็นสามีภรรยากับผู้เสียหายโดยสุจริต แม้ผู้เสียหายจะสมัครใจไปกับจำเลย ก็เป็นการพรากรพาไปเพื่อการอนาจาร เป็นความผิดตามมาตรา 319 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1262/2513

หญิงผู้เยาว์กับจำเลยรักกัน จำเลยพาผู้เยาว์หนีไปค้างคืนที่อื่น 20 กว่าคืน แล้วกลับมาขอขมาบิดามารดาของผู้เยาว์ และอยู่ด้วยกันที่บ้านบิดามารดาของผู้เยาว์อีก 10 กว่าวัน แล้วจำเลยจึงไป และไม่กลับมาอีก พฤติการณ์ดังนั้นไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 319 เพราะจำเลยพาผู้เยาว์ไปเพื่อเป็นภรรยา ไม่ใช่เพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1527/2513

โจทก์เป็นบิดาของเด็กหญิง ส.อายุ 14 ปี ทำสัญญากับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นมารดาและลุงของจำเลยที่ 1 ว่า โจทก์ได้แจ้งความไว้ว่าจำเลยที่ 1 พรากรเด็กหญิง ส. ไปเสียจากโจทก์เพื่อการอนาจาร บัดนี้ ได้ตกลงกันว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ยอมชดใช้เงินค่าสินสอดให้ 5,000 บาท ถ้าไม่ปฏิบัติตามโจทก์จะนำคดีมาฟ้อง ถ้าตกลงตามดั่งที่กล่าวโจทก์จะถอนคดี การที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ตกลงจะจ่ายเงินให้นั้นก็เพื่อให้โจทก์ถอนคดีข้อหาฐานพรากรผู้เยาว์อันเป็นความผิดต่ออาญาแผ่นดิน ข้อตกลงจะจ่ายเงินให้จึงตกเป็นโมฆะ เพราะมีวัตถุประสงค์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน โจทก์จึงฟ้องบังคับจำเลยไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 977/2514

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยบังอาจพรางหญิงผู้เยาว์อายุ 16 ปี ไปเสียจากบิดา ผู้ปกครองเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 แม้ฟ้องจะมีได้กล่าวมาด้วยว่าโดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย ก็ถือว่าฟ้องของโจทก์สมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2155/2514

การพรางผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดาผู้ปกครองหรือผู้ดูแลนั้น หมายความว่า พาไป หรือแยกผู้เยาว์ออกจากความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล โดยผู้เยาว์จะต้องอยู่ในความปกครองดูแลของบุคคลดังกล่าวแล้วในเวลาที่พราง

ผู้เสียหายเป็นหญิงผู้เยาว์อายุ 17 ปี ถูกมารดาตีและไล่ออกจากบ้าน จึงหนีออกจากบ้านมา จำเลยพบเข้าได้สอบถามถึงที่อยู่ ผู้เสียหายไม่ยอมบอก จำเลยจึงพาผู้เสียหายไปฝากไว้กับพี่สาวของจำเลย ดังนี้ การกระทำของจำเลยยังไม่เป็นการพรางผู้เยาว์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1430/2515

จำเลยข่มขืนกระทำความผิดหญิงผู้เยาว์อายุ 14 ปีเศษ ซึ่งยังอยู่ในความปกครองของบิดามารดา ครั้นผู้เยาว์ตั้งครรภ์ จำเลยกลัวบิดามารดาของผู้เยาว์จะรู้เรื่อง จึงพาผู้เยาว์หนีตามจำเลยไปเป็นภรรยาของจำเลย ทั้ง ๆ ที่จำเลยมีบุตรภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่แล้ว ดังนี้ ถือว่าจำเลยพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1927/2515

หญิงผู้เสียหายอายุ 16 ปี และยังอยู่ในความปกครองของบิดามารดา จำเลยมีภรรยาและบุตรแล้ว ได้พาผู้เสียหายไปด้วยความยินยอมของผู้เสียหายและได้กระทำความผิดผู้เสียหายโดยผู้เสียหายสมัครใจ ดังนี้ ถือได้ว่าจำเลยพรางผู้เยาว์ไปเพื่ออนาจาร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพรางผู้เยาว์โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยตาม มาตรา 318 แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยกับจำเลย อันเป็นกรณีตามมาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่า ศาลย่อมลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 ได้ เพราะการพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร และโดยลักษณะที่ผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่เต็มใจไปด้วย ประมวลกฎหมายอาญาก็บัญญัติว่าเป็นความผิดอยู่แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 29/2516

นางสาวหม่อง หรือลักขณา อายุ 15 ปีเศษ อยู่ในความปกครองของบิดามารดาซึ่งไม่ได้จดทะเบียนสมรส จำเลยมีภรรยาและบุตรแล้วได้รักใคร่กันฉันชู้สาว เมื่อจำเลยแยกกับภรรยาและออกจากบ้านตัดเย็บเสื้อผ้าที่อยุธยาแล้วไปอยู่ที่นครราชสีมา นางสาวหม่องได้เขียนจดหมายส่งทางไปรษณีย์ไปถึงจำเลย นัดหมายให้จำเลยมาจากนครราชสีมา จำเลยก็มาอยุธยาพักที่โรงแรมศรีสมัย ในวันเกิดเหตุ นางสาวหม่องไปหาจำเลยที่โรงแรมด้วยความสมัครใจ ไม่ปรากฏว่าจำเลยพานางสาวหม่องไปไว้ที่บ้านเรือนผู้อื่นด้วย เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยไม่ได้เป็นคนพานางสาวหม่องไปตั้งแต่ต้นแล้ว แม้นางสาวหม่องสมัครใจไปกับจำเลยในทางชู้สาวการกระทำของจำเลยก็ยังไม่เป็นความผิดตามมาตรา 319 อยู่แน่นอน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3088/2516

จำเลยกระทำความผิดในขณะใช้บังคับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 376 และ 319 เดิม ซึ่งต่อมาได้ถูกแก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 11 ข้อ 7 และข้อ 12 ศาลจะพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และ 319 ซึ่งแก้ไขโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 1 ข้อ 7 และข้อ 12 ไม่ได้ เพราะประกาศของคณะปฏิวัตินี้ดังกล่าวไม่เป็นคุณแก่จำเลย จำเลยจึงมีความผิดตามกฎหมายเดิมที่ใช้ในขณะกระทำความผิด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 119/2517

จำเลยหลอกลวงเด็กหญิงอายุ 14 ปีว่าจะพาไปรับจ้างทำงาน แต่แล้วกลับพาไปสำนักโสเภณี และเด็กหญิงนั้นถูกบังคับให้ค้าประเวณี เช่นนี้จะถือว่าเด็กหญิงเต็มใจไปกับจำเลยหาได้ไม่

การพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรหรือเพื่อการรอนาจาร ไม่ว่าผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่เต็มใจ ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติเป็นความผิดทั้งนั้น เพียงแต่กำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคท้าย น้อยกว่าโทษตามมาตรา 319 การที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามมาตรา 319 แต่ทางพิรุธฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามมาตรา 318 ก็มีใช้เป็นเรื่องข้อเท็จจริงในทางพิรุธแตกต่างกับฟ้อง ศาลย่อมปรับบทลงโทษตามมาตรา 319 ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 911/2517

จำเลยใช้อุบายหลอกลวงเอาตัวผู้เสียหายไป แล้วมาหามารดาของผู้เสียหายเรียกเอาเงินค่าไถ่ตัวผู้เสียหาย เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 313 วรรคแรก เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยมีเจตนาเพื่อหากำไรด้วย จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา 319 อีกบทหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2177/2517

จำเลยพาหญิงอายุ 17 ปี ไปเสียจากบิดามารดาของหญิง เพื่อให้เป็นภรรยาของจำเลย โดยหญิงเต็มใจไปด้วย และไม่ปรากฏว่าจำเลยมีภรรยาอยู่แล้ว การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 831/2518

จำเลยมีบุตรภรรยาแล้ว ผู้เสียหายเป็นเด็กหญิงอายุ 14 ปี ทนบิดามารดาไปหาจำเลย และนัดให้จำเลยไปรับ ณ ที่แห่งหนึ่งและพาผู้เสียหายไปอยู่ร่วมกัน เป็นความผิดตามมาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1268/2518

ชายอายุ 21 ปี พาหญิงอายุ 17 ปี 9 เดือน ไปจากมารดาผู้ปกครองเพื่ออยู่กินเป็นสามีภรรยา โดยชายหญิงไม่มีสามีภรรยาหรือคนรักอื่น ไม่เป็นการกระทำเพื่อการอนาจารตามมาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1559/2518

จำเลยได้เสียกับผู้เยาว์อายุ 16 ปี แล้วชวนผู้เยาว์ไปอยู่ด้วยกัน ถ้าไม่ไปจะเปิดเผยเรื่องที่ได้เสียกัน ผู้เยาว์กลัวคำขู่จึงยอมไปกับจำเลย จะถือว่าผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยกับจำเลยหาได้ไม่

หลังจากจำเลยได้พาผู้เยาว์ตระเวนไปตามจังหวัดต่าง ๆ แล้ว จำเลยจะให้ผู้เยาว์ไปมีอาชีพเป็นหญิงนั่งชั้วโมงตามร้านอาหาร ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นอาชีพที่เกี่ยวกับกามารมณ์ มิใช่จำเลยมุ่งหมายจะเลี้ยงดูผู้เยาว์เป็นภรรยา จึงถือได้ว่าจำเลยพาผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 แม้ทางพิจณาฟังได้ว่าจำเลยเสียกระทำผิดตามมาตรา 318 ศาลก็ปรับบทลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 ได้

ในชั้นฎีกาคดีมีปัญหาแต่เฉพาะข้อกฎหมาย ซึ่งศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วนั้น ถ้าข้อเท็จจริงเท่าที่ศาลอุทธรณ์ฟังมานั้นไม่พอแก่การวินิจฉัย ศาลฎีกาย่อมหยิบยกข้อเท็จจริงอื่น ๆ ในสำนวนขึ้นพิจารณาประกอบได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1632/2518

หญิงอายุ 17 ปี หนีบิดามารดาตามจำเลยไปอยู่กินเป็นสามีภริยากัน แต่ไม่มีเงินให้ตามที่บิดามารดาหญิงเรียกร้อง มิใช่เพื่อการอนาจาร ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1959/2518

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยเบิกความอันเป็นเท็จต่อศาลในการพิจารณาความอาญา ที่โจทก์ถูกฟ้องหาว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 ว่าจำเลยได้รับความบอกเล่าจากผู้อื่นถึงเรื่องที่โจทก์ยอมรับกับผู้อื่นว่าเป็นผู้พรางผู้เยาว์ไปจริง คำเบิกความดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่ประกอบการรับฟังว่าโจทก์ได้พรางผู้เยาว์ไปจริงหรือไม่ ถือได้ว่าโจทก์บรรยายฟ้องให้เห็นว่าข้อความที่จำเลยบอกความเท็จเป็นข้อสำคัญในคดีอย่างไรแล้ว ฟ้องโจทก์จึงสมควรขอด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 408/2519

จำเลยพรางผู้เยาว์ไปจากบิดามารดาผู้ปกครอง เหตุเกิดในท้องที่สถานีตำรวจนครบาล ลุมพินี 2 และได้จุ่มเงินกระชากกระเป๋าทำให้ผู้ทรัพย์ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ดังนี้ จำเลยกระทำความผิดหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องย่อมมีอำนาจสอบสวนได้ตามมาตรา 19 (4) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1087/2520

เด็กผู้เยาว์ออกจากบ้านไปรับจ้างอยู่กับผู้อื่น แล้วมีผู้ล่อลวงเด็กไปหากำไรและอนาจาร จำเลยรับเด็กไว้ยังมีความผิดตามมาตรา 319 วรรค 2 เป็นกรรมเดียวกับมาตรา 282 วรรค 3

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1819/2520

หญิงอายุ 15 ปีหนีออกจากบ้านแล้วเรียกจำเลยอายุ 27 ปี ยังไม่มีภริยามาพบ จำเลยพาหญิงไปตามที่ต่าง ๆ เพื่ออยู่กินเป็นสามีภริยา ไม่เป็นการพรางผู้เยาว์และไม่เป็นการพาไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2029/2520

การที่จำเลยพาผู้เสียหายอายุเพียง 16 ปีไปด้วยความยินยอมของผู้เสียหายแล้วรับ

จะหาสินสอดไปให้บิดาผู้เสียหาย เมื่อหาเงินไม่ได้ จำเลยก็ให้ผู้เสียหายกลับไปบ้าน หลังจากนั้นเพียงคืนเดียวจำเลยได้หญิงอื่นเป็นภรรยา เช่นนี้แสดงว่าจำเลยไม่ได้ตั้งใจจะพาเอาผู้เสียหายไปเลี้ยงดูเป็นภรรยาจริงตั้งแต่ประการใด ถือได้ว่าจำเลยพรากรผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพรากรผู้เยาว์โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยตามมาตรา 318 แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยกับจำเลย อันเป็นกรณีตามมาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่า ศาลก็ยอมลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 ได้ เพราะการพรากรผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารจะโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่ก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญาก็นับผู้เยาว์ว่าเป็นความผิดอยู่แล้ว (อ้างฎีกาที่ 1927/2515)

คำพิพากษาฎีกาที่ 1464/2521

การกระทำครั้งเดียวคราวเดียวแม้จะมีเจตนาอย่างเดียวกัน แต่ประสงค์ให้เกิดเป็นผลเป็นความผิดหลายฐาน ย่อมเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

การที่จำเลยพานางสาว บ. ไปเพื่อการอนาจาร ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิดให้เกิดเป็นกรรมในความผิดฐานนี้แล้ว และการที่จำเลยพรากรนางสาว บ. ผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดา จำเลยก็มีเจตนากระทำความผิดให้เกิดเป็นกรรมในความผิดฐานนี้อีกฐานหนึ่งต่างหาก การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หาใช่กรรมเดียวไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ 1986/2521

จำเลยมีภริยาอยู่กินด้วยกันแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ได้ชักชวนผู้เสียหายซึ่งมีอายุ 16 ปี ให้หนีไปอยู่กับจำเลยแล้วจะมาขอขมาภายหลัง แต่ก็หาได้ไปขอขมาไม่ แสดงว่าจำเลยไม่ตั้งใจจะเลี้ยงดูเป็นภรรยาจริงจึง ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาฎีกาที่ 881/2522

พาหญิงอายุ 15 ปี ไปโรงแรมอันเป็นสถานที่พักชั่วคราวสำหรับกระทำการอนาจาร ไม่ใช่ที่นั่งคุยกัน โดยหญิงเต็มใจและไม่ได้กระทำการอนาจาร เป็นการพาไปเพื่อการอนาจารตามตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1911/2522

ผู้เสียหายอายุ 15 ปี ได้เสียกับจำเลย แล้วมีจดหมายชวนจำเลยไปอยู่ด้วยกันที่ กรุงเทพฯ วันเกิดเหตุผู้เสียหายมาหาจำเลยแล้ว ผู้เสียหายกับจำเลยพากันไปอยู่กรุงเทพฯ ดังนี้ เป็นเรื่องผู้เสียหายสมัครใจไปจากบิดามารดาเอง จำเลยไม่ได้พรางผู้เสียหายไปเสียจากบิดามารดา ไม่เป็นความผิดฐานพรางผู้เยาว์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2328/2522

จำเลยพาหญิงผู้เยาว์อายุ 16 ปีไปจากผู้ปกครอง โดยหญิงเต็มใจเพื่อจดทะเบียนสมรส แต่ถูกจับเสียก่อน ไม่ปรากฏว่าจำเลยมีภรรยา มิใช่เพื่อการอนาจาร ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2545/2522

จำเลยซึ่งมีภรรยาและบุตรแล้ว นัดพบกับผู้เยาว์ซึ่งเป็นนักเรียนหญิงชั้น ม.ศ.3 อายุ 16 ปี กำลังเรียนอยู่ และได้ร่วมประเวณีกันทุกครั้งที่พบกัน ทั้ง ๆ ที่จำเลยไม่อยู่ในฐานะที่จะเลี้ยงดูผู้เยาว์จนสามภรรยาได้ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 436/2523

จำเลยชวนเด็กหญิงอายุ 14 ปีไปดูภาพยนตร์แล้วไปอนค่างด้วยกันที่โรงแรม 3 คืน จำเลยชำระผู้เสียหาย 1 ครั้ง แม้ผู้เสียหายเต็มใจไปกับจำเลย จำเลยก็มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 197/2525

จำเลยไม่เคยมีภรรยา ได้รักใคร่ชอบพอกับผู้เสียหาย ผู้เสียหายหนีบิดามาอยู่กับจำเลย โดยสมัครใจเป็นเวลาประมาณ 6 เดือน แล้วจึงกลับไปอยู่กับบิดาเนื่องจากถูกมารดาจำเลยจับไล่ มิใช่เพราะถูกจำเลยทอดทิ้ง หลังจากนั้นบิดาผู้เสียหายไปแจ้งความดำเนินคดีกับจำเลยขอให้พรางผู้เยาว์เพื่อการอนาจาร จำเลยส่งญาติผู้ใหญ่ไปทำพิธีขอขมา บิดาผู้เสียหายยอมรับการขอขมา และยอมรับว่าจำเลยเป็นบุตรเขย จำเลยอยู่บ้านผู้เสียหายหนึ่งคืนแล้วออกจากบ้านผู้เสียหายไปทำงานที่จังหวัดนครปฐมและไม่กลับไปหาผู้เสียหายอีกเลย ผู้เสียหายเองก็ไม่ต้องการกลับไปอยู่กับจำเลยที่บ้านของจำเลย พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่าจำเลยพาผู้เสียหายไปเพื่อเป็นภรรยาหาใช่เพื่อการอนาจารไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3503/2526

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 โดยบรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันพรางผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์อายุกว่าสิบสามปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี และมีข้อความในวงเล็บระบุถึงอายุของผู้เสียหายไว้ชัดเจนว่า ผู้เสียหายอายุ 14 ปีเศษ ไปเสียจาก ว. ซึ่งเป็นบิดาและผู้ปกครองเพื่อการรอนาจาร โดยผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย ดังนั้น ครอบงำประกอบความผิดฐานพรางผู้เยาว์แล้ว ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) หาเป็นฟ้องที่เคลือบคลุมไม่ ส่วนที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ได้กระทำความเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่หลายครั้งเป็นเพียงข้อประจบเจตนา แสดงให้เห็นว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันพรางผู้เสียหายไปเพื่อการรอนาจารตามบทกฎหมายที่โจทก์ขอให้ลงโทษโดยตรง โจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลา สถานที่ และจำนวนครั้งที่จำเลยที่ 1 ได้ข่มขืนกระทำความเราผู้เสียหาย และที่จำเลยทั้งสองเป็นสามีภริยากันหรือไม่ก็เป็นเพียงรายละเอียดที่จะนำสืบในชั้นพิจารณา มิใช่ข้อสำคัญที่จะต้องกล่าวในฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 328/2527

จำเลยเขียนจดหมายนัดพาผู้เสียหายอายุ 14 ปีไปอยู่ด้วยกัน บอกให้เอาเงินและของมีค่าไปด้วย จำเลยได้พาผู้เสียหายไปเบิกเงินจากธนาคารทั้งหมดเอามาเก็บไว้เสียเอง และแบ่งให้มารดาจำเลยครึ่งหนึ่ง จำเลยพาผู้เสียหายย้ายที่อยู่หลายแห่ง เมื่อมารดาผู้เสียหายตามไปพบที่ต่างจังหวัด จำเลยหลบหนีการจับกุมไปได้ ไม่กล้าสู้ความจริงว่าพาไปเป็นภรรยา ไม่มาตกลงกันพฤติการณ์จึงว่าจำเลยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหายโดยยกความรักใคร่ฉันชู้สาวมาอ้างกลบเกลื่อนความคิดกระทำการนอจาร และหลอกเอาทรัพย์สินมีค่าของผู้เสียหาย จำเลยมีภรรยาแล้ว และขณะพาผู้เสียหายหลบหนีจำเลยก็ยังอยู่กับภรรยา ดังนั้น จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2022/2527

ผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยกับจำเลยด้วยความรักใคร่ชอบพอกัน แต่ไม่มีพฤติการณ์ให้เห็นว่า จำเลยเจตนาพาไปเลี้ยงดูเป็นภรรยา จำเลยพาผู้เยาว์เข้าพักแรมในโรงแรมต่างจังหวัด 1 คืน และกอดจูบเพื่อสำเร็จความใคร่เป็นการหาความสุขชั่วคราว ดังนั้น เป็นการพรางผู้เยาว์ไปเพื่อการรอนาจาร มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2091/2527

ผู้เสียหายอายุ 17 ปี ขออนุญาตบิดาไปลยกระทง แล้วไปพบกับจำเลยตามที่จำเลยนัด จำเลยพาไปร่วมประเพณีโดยผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย ดังนี้ เป็นการที่จำเลยพาผู้เสียหายไปใน ขณะที่อยู่ในความปกครองดูแลของบิดามารดา เมื่อจำเลยมีภริยาอยู่แล้วกลับพาผู้เสียหาย ไปร่วมประเพณี รุ่งขึ้นก็พากลับไปส่งที่บ้านแสดงว่าจำเลยมีเจตนาพาผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจาร จึงเป็นการพรากรู้เยาว์อายุ 17 ปี ไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจ ไปด้วย เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคแรก แม้โจทก์ฟ้องขอให้ ลงโทษตามมาตรา 318 ศาลถึงลงโทษจำเลยตามมาตรา 319 วรรคแรก ซึ่งมีโทษเบากว่าได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 93/2529

จำเลยพาผู้เสียหายซึ่งมีอายุ 16 ปีเศษ และเป็นน้องสาวของภริยาโดยพฤติการณ์ของ จำเลยไปอยู่กินฉันท์สามีภริยากันจนมีบุตรด้วยกันหนึ่งคน โดยก่อนเกิดเหตุ จำเลยได้เลิกเป็นสามี ภริยากับพี่สาวผู้เสียหายเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว แสดงว่าจำเลยพาผู้เสียหายไปโดยตั้งใจจะ เลี่ยงดูเป็นภริยาจริง ไม่เป็นการพรากรไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1961/2529

จำเลยชวนผู้เสียหายอายุ 17 ปี ไปรับประทานอาหาร แล้วพาไปร่วมประเพณีโดย บิดามารดาของผู้เสียหายไม่ทราบว่าผู้เสียหายไปไหน ดังนี้ จำเลยมีความผิดฐานหลอกลวงผู้เยาว์ไป เพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 แต่จำเลยกับผู้เสียหายอยู่กินด้วยกัน ฉันท์สามีภริยาจนผู้เสียหายตั้งครรภ์แล้ว ศาลฎีกาการลงโทษจำคุกให้จำเลย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3685/2529

ปัญหาที่ว่าโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ฐานพรากรู้เยาว์โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 ซึ่งเมื่อไม่เป็นความผิดตามมาตรา 318 นี้แล้ว จะ ลงโทษจำเลยฐานพรากรู้เยาว์เพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยตามมาตรา 319 วรรค แรกได้หรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ดังนี้ แม้ศาลชั้นต้นจะสั่งไม่รับ ฎีกาของจำเลยในข้อนี้แล้วก็ตาม ศาลฎีกาก็ยับยั้งขึ้นวินิจฉัยให้ได้

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยพรากรู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย แต่ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยพรากรู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย ซึ่ง มีโทษเบากว่าก็ย่อมลงโทษจำเลยตามข้อเท็จจริงที่ได้ความได้

การที่จำเลยกับผู้เสียหายไปดูภาพยนตร์ด้วยกันสองต่อสอง และพากันกลับบ้านจำเลยนอนอยู่ในห้องเดียวกันตลอดคืน จำเลยย่อมจะต้องกระทำอนาจารผู้เสียหาย และจำเลยมิได้ตั้งใจอยู่กับผู้เสียหายจนสามภริยา จำเลยจึงมีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย

เหตุที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายมีส่วนผิดด้วย เพราะมูลเหตุเป็นเรื่องที่ผู้เสียหายเป็นฝ่ายติดต่อกับจำเลยก่อนในฐานะเป็นแฟนเพลง และตามเนื้อความในจดหมายที่มีไปถึงจำเลยบางฉบับก็มีเนื้อความว่า จะไปบ้านจำเลยอยากเห็นชาวอนจำเลย เป็นการจงใจจำเลย ดังนั้น จึงสมควรรอกการลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2587/2530

ผู้เสียหายอายุ 15 ปี สมัครใจไปอยู่กับจำเลยที่ 1 และยินยอมร่วมประเวณีกับจำเลยที่ 1 โดยสมัครใจ จำเลยไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา แต่ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 มีภริยาอยู่แล้ว ไม่คิดจะอยู่กับจำเลยจนสามภริยากับผู้เสียหายอย่างจริงจัง จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 โดยอ้างว่าผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย แต่การที่จำเลยพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารจะโดยลักษณะที่ผู้เยาว์เต็มใจไปด้วยหรือไม่เต็มใจไปด้วย ประมวลกฎหมายอาญาก็บัญญัติเป็นความผิดอยู่แล้ว ศาลย่อมลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่าได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4465/2530

ผู้เสียหายอายุ 16 ปี เศษ ยังอาศัยอยู่และอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดา แม้บิดามารดาจะให้อิสระแก่ผู้เสียหายโดยผู้เสียหายจะไปเที่ยวที่ไหน กลับเมื่อใดไม่เคยสนใจสอบถามหรือห้ามปราม ผู้เสียหายก็ยังอยู่ในอำนาจปกครองของบิดามารดา การที่จำเลยพบกับผู้เสียหายที่งานบวชพระแล้วพาผู้เสียหายไปกระทำชำเราด้วยความสมัครใจของผู้เสียหาย ย่อมเป็นการล่วงอำนาจปกครองของบิดามารดา จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

การพรากผู้เยาว์กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไม่ว่าผู้เยาว์จะเต็มใจไปด้วยหรือไม่ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 แต่ทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ศาลย่อมปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ได้ มิใช่เป็นเรื่องข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแตกต่างกับฟ้อง

คำพิพากษาฎีกาที่ 1645/2531

แม้ผู้เสียหายจะยอมให้จำเลยร่วมประเวณี แต่การที่จำเลยพาผู้เสียหายซึ่งมีอายุยังไม่เกิน 18 ปีไปเสียจากบิดามารดา ก็เป็นการล่วงละเมิดต่ออำนาจปกครองของบิดามารดาและจำเลยอายุ 38 ปี มีภริยาอยู่แล้ว ไม่มีเจตนาจะเลี้ยงดูผู้เสียหายเป็นภรรยา ดังนั้น เป็นการพรากกผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง

การกระทำความผิดฐานพรากกผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารเริ่มขึ้นตั้งแต่จำเลยพาผู้เสียหายขึ้นรถยนต์ที่ปากซอยหน้าบ้านในประเทศไทย แม้จำเลยจะไปร่วมประเวณีกับผู้เสียหายที่ประเทศญี่ปุ่น การกระทำของจำเลยส่วนหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นแล้วในประเทศไทย ถือว่าความผิดได้กระทำในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5

คำพิพากษาฎีกาที่ 3260/2531

จำเลยอายุ 22 ปี จบการศึกษาระดับ ม.ศ.3 มีภรรยาและมีบุตรด้วยกัน 1 คน จำเลยรับจ้างซ่อมตู้เย็น จำเลยรู้สึกผิดชอบดีแล้ว การที่ผู้เสียหายขอให้จำเลยช่วยพาไปอยู่ที่อื่น เพราะทะเลาะวิวาทกับบิดาจำเลยน่าจะแนะนำตักเตือนผู้เสียหายในทางที่ดี จำเลยกลับช่วยพาผู้เสียหายหนีบิดามารดาไปค้างคืนที่อื่น และร่วมประเวณีกับผู้เสียหายเช่นนี้ จำเลยมีเจตนาเข้าถือโอกาสจากผู้เสียหายซึ่งยังมีอายุน้อยเบาปัญญาและยังไม่รู้สึกผิดและชอบชั่วดี พาไปเพื่อการอนาจาร นับว่ากระทำผิดของจำเลยร้ายแรงไม่สมควรที่จะรอการลงโทษ

คำพิพากษาฎีกาที่ 75/2532

จำเลยพาผู้เสียหายอายุ 14 ปีเศษ ไปร่วมหลับนอน โดยบิดามารดาของผู้เสียหายไม่ทราบเป็นการกระทำอันละเมิดต่ออำนาจปกครองของบิดามารดา แม้ผู้เสียหายจะสมัครใจไปด้วย และจำเลยจะมีได้ร่วมประเวณี เพียงแต่นอนกอดผู้เสียหายเท่านั้นก็ตาม การกระทำของจำเลยดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นการพรากกผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาฎีกาที่ 1696/2532

จำเลยกับผู้เสียหายเป็นคู่รักกันเคยไปเที่ยวด้วยกันหลายครั้ง มีจดหมายรักถึงกันในคืนเกิดเหตุจำเลยพาผู้เสียหายไปขอพักที่บ้านผู้อื่นโดยบอกว่าพาเมียมานอนพักด้วย ทั้งระหว่างกินข้าวผู้เสียหายกับจำเลยหลอกล้อกัน ดังนั้น จำเลยพาผู้เสียหายไปเพื่อเป็นภริยาของจำเลย มิใช่เพื่อการอนาจาร โดยผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย และไม่ปรากฏว่าจำเลยมีภริยาอยู่ก่อนแล้ว จำเลยไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4587/2532

ผู้เสียหายเต็มใจไปกับจำเลย หลังจากทีจำเลยพาผู้เสียหายไปแล้ว ญาติผู้ใหญ่ของจำเลยทั้งสองฝ่ายได้ตกลงจัดงานพิธีให้ผู้เสียหายและจำเลยแต่งงานกัน และมีการมอบค่าสินสอดของหมั้นให้ญาติผู้ใหญ่ฝ่ายผู้เสียหายรับไปแล้วบางส่วน เมื่อจำเลยพาผู้เสียหายกลับมาถึงบ้านฝ่ายญาติผู้ใหญ่ของผู้เสียหายได้จัดพิธีบอกผีบ้านผีเรือนตามประเพณีก่อนให้ผู้เสียหายเข้าบ้าน พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าที่จำเลยพาผู้เสียหายไปนั้นมิเจตนาที่จะพาไปเป็นภรรยาตั้งแต่แรก เพราะไม่ได้ความว่าจำเลยมีภรรยาอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น การที่จำเลยพาผู้เสียหายไปเพื่อเป็นภรรยาแม้ผู้เสียหายจะยังเป็นผู้เยาว์อยู่ก็ไม่เป็นการละเมิดต่ออำนาจปกครองของมารดา และแม้จำเลยจะร่วมประเวณีกับผู้เสียหายระหว่างที่พกอยู่ด้วยกันก็ถือไม่ได้ว่าเป็นการพาผู้เสียหายไป เพื่อการอนาจาร การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 739/2533

การพรากผู้เยาว์กณหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ไม่ว่าผู้เยาว์จะเต็มใจไปด้วยหรือไม่ แม้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 แต่ทางพิจารณาฟังได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ศาลย่อมปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 ซึ่งมีโทษเบากว่าได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1287/2533

ก่อนเกิดเหตุจำเลยมีภรรยาอยู่แล้ว และยังไม่ได้เลิกกับภรรยา เมื่อพาผู้เสียหายไปร่วมประเวณีโดยไม่มีเจตนาที่จะอยู่กินเลี้ยงดูผู้เสียหายฉันทสามภรรยาแล้ว ต่อมาผู้เสียหายให้การกระทำของจำเลยเป็นความผิด จึงให้มารดาและพวกพาไปขอมาและนำเงินไปชดใช้ค่าเสียหายให้โจทก์ร่วม เพื่อมิให้ตำหนิตติแก่จำเลยอีกต่อไป ดังนั้น แม้จะฟังว่าผู้เสียหายสมัครใจไปกับจำเลย และได้ร่วมประเวณีกับจำเลยก็ตาม การกระทำของจำเลยถือได้ว่าเป็นการพรากผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจารอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคแรก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1038/2534

จำเลยและผู้เสียหายรักใคร่ชอบพอกันฉันชู้สาว ผู้เสียหายเต็มใจให้จำเลยร่วมประเวณีโดยสมัครใจ หลังจากนั้นประมาณ 20 วัน จำเลยสึกจากพระภิกษุ โดยจำเลยและผู้เสียหายอยู่กินฉันท์สามภรรยาตลอดมาจนมีบุตรด้วยกันคนหนึ่ง โดยจำเลยแต่ผู้เดียวเป็นผู้ทำงานหาเลี้ยงผู้เสียหาย พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่า จำเลยมีเจตนาพาผู้เสียหายไปและร่วมประเวณีกับผู้เสียหายด้วย ประสงค์จะเลี้ยงดูผู้เสียหายเป็นภรรยา แม้ขณะเกิดเหตุจำเลยอยู่ในสมณเพศ แต่ต่อมาภายหลัง

จำเลยก็สึกจากสมณเพศโดยสมัครใจ และอยู่กับเลี้ยงดูผู้เสียหายตลอดมาจนเกิดบุตรด้วยกัน การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 47/2535

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง และความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามมาตรา 319 นั้น อายุของผู้เสียหายมีความสำคัญเพราะเป็นองค์ประกอบความผิดโจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบให้ได้ความว่า ผู้เสียหายมีอายุไม่เกิน 18 ปี ศาลจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ แต่การนำสืบของโจทก์คงมีแต่เพียงผู้เสียหายเบิกความว่า เกิดวันที่เท่าไร เดือนใด ปีใด โจทก์ไม่ได้นำสืบหลักฐานที่น่าเชื่อถือ เช่น ใบสูติบัตร ทะเบียนบ้านหรือบัตรประจำตัวประชาชน ให้เห็นว่าผู้เสียหายมีวันเดือนปีเกิดตามที่กล่าวอ้าง ทั้งปรากฏว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายมีสามีและได้เลิกกับสามีแล้ว ประกอบกับจำเลยนำสืบว่าผู้เสียหายมีอายุประมาณ 20 ปี เป็นการโต้แย้งว่าผู้เสียหายไม่ใช่มีอายุ 17 ปีตามที่กล่าวอ้าง กรณีจึงลงโทษจำเลยตามมาตรา 282 วรรคสอง ไม่ได้จำเลยคงมีความผิดตามมาตรา 282 วรรคหนึ่ง และจำเลยไม่มีความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุไม่เกิน 18 ปี ตามมาตรา 319

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็กและเยาวชน (DECLARATION ON THE RIGHTS OF THE CHILD) เป็นผลงานของสมัชชาสหประชาชาติ โดยมีมติเป็นเอกฉันท์ยอมรับ และประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิเด็กและเยาวชน เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2502

กรมองค์การระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ เป็นผู้แปล

DECLARATION ON THE RIGHTS OF THE CHILD

Preamble

Whereas the peoples of the United Nations have, in the Charter, reaffirmed their faith in fundamental human rights, and in the dignity and worth of the human person, and have determined to promote social progress and better standards of life in larger freedom.

Whereas the United Nations has, in the Universal Declaration of Human Rights, proclaimed that everyone is entitled to all rights and freedoms set forth therein, without distinction of any kind, such as race, color, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status,

Whereas the child, by reason of his physical and mental immaturity, needs special safeguards and care, including appropriate legal protection, before as well as after birth,

Whereas the need for such special safeguards has been stated in the Geneva Declaration of the Rights of the child of 1924, and recognized in the Universal Declaration of human Rights and in the statutes of specialized agencies and international organizations concerned with the welfare of children,

Whereas mankind owes to the child the best it has to give,

Now therefore,

The General Assembly

Proclaims this declaration of the Rights of the Child to the end that he may have a happy childhood and enjoy for his own good and for the good of society the rights and freedoms herein set forth, and calls upon parents, upon men and women as individuals and upon voluntary organizations local authorities and national governments to recognize these rights and strove for their observance by legislative and other measures progressively taken in accordance with the following principles :

Principle 1

The child shall enjoy all the rights set forth in this Declaration. All children without any exception whatsoever, shall be entitled to these rights, without distinction or discrimination on account of race, color, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, bith or other status, whether of himself or of his family.

Principle 2

The child shall enjoy special protection, and shall be given opportunities and facilities, by law and by other means, to onable him to develop physically, mentally, morally, spiritually and socially in a healthy and normal manner and in conditions of freedom and dignity. In the enactment of laws for this purpose the best interests of the child shall be the paramount consideration.

Principle 3

The child shall be entitled from his birth to a name and a nationality.

Principle 4

The child shall enjoy the benefits of social security. He shall be entitled to grow and develop in health; to this end special care and protection shall be provided both to him and to his mother, including adequate pre-natal and post-natal care. The child shall have the right to adequate nutrition, housing, recreation and medical services.

Principle 5

The child who is physically, mentally or socially handicapped shall be given the special treatment, education and care required by his particular condition.

Principle 6

The child, for the full and harmonious development of his personality, needs love and understanding. He shall, wherever possible, grow up in the care and under the responsibility of his parents, and in any case in an atmosphere of affection and of moral and material security; a child of tender years shall not, save in exceptional circumstances, be separated from his mother. Society and the public authorities shall have the duty to extend particular care to children without a family and to those without adequate means of support. Payment of state and other assistance toward the maintenance of children of large families is desirable.

Principle 7

The child is entitled to receive education, which shall be free and compulsory, at least in the elementary stages. He shall be given an education which will promote his general culture, and enable him on a basis of equal opportunity to develop his abilities, his individual judgment, and his sense of moral and social responsibility, and to become a useful member of society.

The best interests of the child shall be the guiding principle of those responsible for his education and guidance; that responsibility lies in the first place with his parents.

The child shall have full opportunity for play and recreation, which should be directed to the same purposes as education; society and the public authorities shall endeavor to promote the enjoyment of this right.

Principle 8

The child shall in all circumstances be among the first to receive protection and relief

Principle 9

The child shall be protected against all forms of neglect, cruelty and exploitation. He shall not be the subject of traffic, in any form.

The child shall not be admitted to employment before an appropriate minimum age; he shall in no case be caused or permitted to engage in any occupation or employment which would prejudice his health or education, or interfere with his physical, mental or moral development.

Principle 10

The child shall be protected from practices which may foster racial, religious and any other form of discrimination. He shall be brought up in a spirit of understanding, tolerance, friendship among peoples, peace and universal brotherhood and in full consciousness that his energy and talents should be devoted to the service of his fellow men.

Publicity to be given to the Declaration of the Right of the Child The General Assembly, Considering that the Declaration of the Rights of the Child calls upon parents, upon men and women as individuals, and upon voluntary organizations, local authorities and national governments to recognize the rights set forth therein and strive for their observance,

1. Recommends governments of member states, the specialized agencies concerned and the appropriate non-governmental organizations to publicize as widely as possible the text of this Declaration;

2. Requests the Secretary-General to have this Declaration widely disseminated and, to that end, to use every means at his disposal to publish and distribute texts in all languages possible.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บัญญัติว่าด้วยสิทธิเด็กและเยาวชน

ข้อ 1. เด็กและเยาวชนพึงได้รับสิทธิเท่าเทียมกัน โดยปราศจากการแบ่งแยก และกีดกันไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ในเรื่องเชื้อชาติ ศิพศ ภาษาและศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง เผ่าพันธุ์แห่งชาติ หรือสังคม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ ไม่ว่าจะของเด็ก หรือของครอบครัวก็ตาม

ข้อ 2. เด็กและเยาวชนพึงได้รับการพิทักษ์ และคุ้มครองเป็นพิเศษ อันจะช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทั้งทางการ ทางสมอง และจิตใจ เพื่อให้ร่วมอยู่ในสังคมได้อย่างปกติชน

ข้อ 3. เด็กและเยาวชนมีสิทธิที่จะได้มีชื่อ และมีสัญชาติแต่กำเนิด

ข้อ 4. เด็กและเยาวชนพึงได้รับความมั่นคงทางสังคมและเติบโตอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นทั้งแม่และเด็กควรได้รับการดูแล และคุ้มครองเป็นพิเศษทั้งเมื่ออยู่ในครรภ์ และภายหลังเมื่อคลอดแล้ว โดยได้รับสิทธิในเรื่องที่อยู่อาศัย ได้รับอาหาร ได้รับการดูแลทางการแพทย์ และโดยเฉพาะเด็ก ๆ ให้ได้รับการเล่นรื่นเริง เพลิดเพลินด้วย

ข้อ 5. เด็กและเยาวชนที่พิการทั้งทางร่างกาย สมองและจิตใจ มีสิทธิที่จะได้รับการรักษาพิเศษ หมายถึงการดูแลสุขภาพ และการศึกษาที่เหมาะสมกับสภาวะของเด็กโดยเฉพาะ

ข้อ 6. เด็กและเยาวชนพึงได้รับความรัก และความเข้าใจอันจะช่วยในการพัฒนาบุคลิกของตน โดยเติบโตอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของบิดามารดาของเด็กเอง และให้ทุกกรณีเด็กจะต้องได้อยู่ในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่น ปลอดภัย และไม่พลัดพรากจากแม่ ในกรณีที่เด็กไม่มีครอบครัว หรือมาจากครอบครัวที่ยากจนและมีลูกมากก็จะได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษจากรัฐ หรือจากองค์การต่าง ๆ

ข้อ 7. เด็กและเยาวชนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษา ซึ่งรัฐควรจัดให้เปล่าอย่างน้อยในชั้นประถมศึกษา เพื่อเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรมทั่ว ๆ ไป และให้เด็กเติบโตเป็นสมาชิกผู้ยังประโยชน์ต่อสังคมหนึ่ง การศึกษานี้คลุมไปถึงการแนะแนวทางชีวิต ซึ่งมีบิดามารดาเป็นผู้รับผิดชอบก่อนบุคคลอื่น ๆ เด็กจะต้องมีโอกาสได้รับความสนุกเพลิดเพลินจากการเล่น และรื่นเริงพร้อมกันไปด้วย

ข้อ 8. เด็กและเยาวชนจะเป็นบุคคลแรกที่ได้รับการคุ้มครอง และสงเคราะห์ในทุกกรณี

ข้อ 9. เด็กและเยาวชนพึงได้รับการป้องกันให้พ้นจากการถูกทอดทิ้ง พ้นจากความโหดร้ายทารุณ และการถูกข่มเหงรังแกทุกชนิด เด็กจะต้องไม่กลายเป็นสินค้าไม่ว่าในรูปใด จะต้องไม่มีการรับเด็กเข้าทำงาน ก่อนวัยอันสมควร ไม่มีการกระทำใด ๆ อันจะเป็นการข่มขู่ หรือ อนุญาตเด็กไม่จำเป็นต้องรับจ้างทำงาน ซึ่งอาจจะเป็นผลร้ายต่อสุขภาพของเด็ก หรือเป็นเหตุให้การพัฒนาทางสมอง และทางจิตใจของเด็กต้องเสื่อมถอยลง

ข้อ 10. เด็กและเยาวชนพึงได้รับการคุ้มครอง ให้พ้นจากการกระทำที่แสดงถึงการกีดกันแบ่งแยกไม่ว่าทางเชื้อชาติ ศาสนา หรือในรูปใด ๆ เด็กจะต้องได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นมา "ในภาวะแห่งจิตที่เต็มไปด้วยความเข้าใจ และมีการพ้องหนักร่วมกันเป็นมิตรภาพระหว่างชนชาติต่าง ๆ สันติภาพ และภราดรสากล และด้วยการสำนึกเต็มที่ว่าพลละกำลังและความสามารถพิเศษในตัวเขาควรจักอุทิศเพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CONVENTION ON THE RIGHTS OF THE CHILD
PREAMBLE

THE STATES PARTIES TO THE PRESENT CONVENTION.

Considering that, in accordance with the principles proclaimed in the Charter of the United Nations, recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world,

Bearing in mind that the peoples of the United Nations have, in the Charter, reaffirmed their faith in fundamental human rights and in the dignity and worth of the human person, and have determined to promote social progress and better standards of life in larger freedom,

Recognizing that the United Nations has, in the Universal Declaration of Human Rights and in the International Covenants on Human Rights, proclaimed and agreed that everyone is entitled to all the rights and freedoms set forth therein, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religions, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status,

Recalling that, in the Universal Declaration of Human Rights, the United Nations has proclaimed that childhood is entitled to special care and assistance,

Convinced that the family, as the fundamental group of society and the natural environment for the growth and well-being of all its members and particularly children, should be afforded the necessary protection and assistance so that it can fully assume its responsibilities within the community,

Recognizing that the child, for the full and harmonious development of his or her personality, should grow up in a family environment, in an atmosphere of happiness, love and understanding,

Considering that the child should be fully prepared to live an individual life in society, and brought up in the spirit of the ideals proclaimed in the Charter of the United Nations, and in particular in the spirit of peace, dignity, tolerance, freedom, equality and solidarity,

Bearing in mind that the need to extend particular care to the child has been stated in the Geneva Declaration of the Rights of the Child of 1924 and in the Declaration of the Rights of the child adopted by the General Assembly on 20 November 1959 and recognized in the Universal Declaration of Human Rights, in the International Covenant on Civil and Political Rights (in particular in articles 23 and 24), in the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (in particular in article 10) and in the statutes and relevant instruments of specialized agencies and international organizations concerned with the welfare of children,

Bearing in mind that, as indicated in the Declaration of the Rights of the Child, "the child, by reason of his physical and mental immaturity, needs special safeguards and care, including appropriate legal protection, before as well as after birth",

Recalling the provisions of the Declaration on Social and Legal Principles relating to the Protection and Welfare of Children, with Special Reference to Foster Placement and Adoption Nationally and Internationally; the United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice (The Beijing Rules); and the Declaration on the Protection of Women and Children in Emergency and Armed Conflict,

Recognizing that, in all countries in the world, there are children living in exceptionally difficult conditions, and that such children need special consideration,

Taking due account of the importance of the traditions and cultural values of each people for the protection and harmonious development of the child,

Recognizing the importance of international co-operation for improving the living conditions of children in every country, in particular in the developing countries,

Have agreed as follows:

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PART I

ARTICLE 1

For the purposes of the present Convention, a child means every human being below the age of eighteen years unless, under the law applicable to the child, majority is attained earlier.

ARTICLE 2

1. States Parties shall respect and ensure the rights set forth in the present Convention to each child within their jurisdiction without discrimination of any kind, irrespective of the child's or his or her parent's or legal guardian's race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national, ethnic or social origin, property, disability, birth or other status.

2. States Parties shall take all appropriate measures to ensure that the child is protected against all forms of discrimination or punishment on the basis of the status, activities, expressed opinions, or beliefs of the child's parents, legal guardians, or family members.

ARTICLE 3

1. In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities of legislative bodies, the best interests of the child shall be a primary consideration.

2. States Parties undertake to ensure the child such protection and care as is necessary for his or her well-being, taking into account the rights and duties of his or her parents, legal guardians, or other individuals legally responsible for him or her, and, to this end, shall take all appropriate legislative and administrative measures.

3. States Parties shall ensure that the institutions, services and facilities responsible for the care or protection of children shall conform with the standards established by competent authorities, particularly in the areas of safety, health, in the number and suitability of their staff, as well as competent supervision.

ARTICLE 4

States Parties shall undertake all appropriate legislative, administrative, and other measures for the implementation of the rights recognized in the present Convention. With regard to economic, social and cultural rights, States Parties shall undertake such measures to the maximum extent of their available resources and, where needed, within the framework of international co-operation.

ARTICLE 5

States Parties shall respect the responsibilities, rights and duties of parents or, where applicable, the members of the extended family or community as provided for by local custom, legal guardians or other persons legally responsible for the child, to provide, in a manner consistent with the evolving capacities of the child, appropriate direction and guidance in the exercise by the child of the rights recognized in the present Convention.

ARTICLE 6

1. States Parties recognize that every child has the inherent right to life.

2. States Parties shall ensure to the maximum extent possible the survival and development of the child.

ARTICLE 7

1. The child shall be registered immediately after birth and shall have the right from birth to a name, the right to acquire a nationality and, as far as possible, the right to know and be cared for by his or her parents.

2. States Parties shall ensure the implementation of these rights in accordance with their national law and their obligations under the relevant international instruments in this field, in particular where the child would otherwise be stateless.

ARTICLE 8

1. States Parties undertake to respect the right of the child to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations as recognized by law without unlawful interference.

2. Where a child is illegally deprived of some or all of the elements of his or her identity, States Parties shall provide appropriate assistance and protection, with a view to speedily re-establishing his or her identity.

ARTICLE 9

1. States Parties shall ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, except when competent authorities subject to judicial review determine, in accordance with applicable law and procedures, that such separation is necessary for the best interests of the child. Such determination may be necessary in a particular case such as one involving abuse or neglect of the child by the parents, or on where the parents are living separately and a decision must be made as to the child's place of residence.

2. In any proceedings pursuant to paragraph 1 of the present article, all interested parties shall be given an opportunity to participate in the proceedings and make their views known.

3. States Parties shall respect the right of the child who is separated from one or both parents to maintain personal relations and direct contact with both parents on a regular basis, except if it is contrary to the child's best interests.

4. Where such separation results from any action initiated by a State Party, such as the detention, imprisonment, exile, deportation or death (including death arising from any cause while the person is in the custody of the State) of one or both parents or of the child, that State Party shall, upon request, provide the parents, the child or, if appropriate, another member of the family with the essential information concerning the whereabouts of the absent member(s) of the family unless the provision of the information would be detrimental to the well-being of the child. States Parties shall further ensure that the submission of such a request shall of itself entail no adverse consequences for the person(s) concerned.

ARTICLE 10

1. IN accordance with the obligation of States Parties under article 9, paragraph 1. applications by a child or his or her parents to enter or leave a State Party for the purpose of family reunification shall be dealt with by States Parties in a positive, humane and expeditious manner. States Parties shall further ensure that the submission of such a request shall entail no adverse consequences for the applicants and for the members of their family.

2. A child whose parents reside in different States shall have the right to maintain on a regular basis, save in exceptional circumstances personal relations and direct contacts with both parents. Towards that end and in accordance with the obligation of States Parties under article 9, paragraph 1, States Parties shall

respect the right of the child and his or her parents to leave any country, including their own, and to enter their own country. The right to leave and country shall be subject only to such restrictions as are prescribed by law and which are necessary to protect the national security, public order (order public), public health or morals of the rights and freedoms of others and are consistent with the other rights recognized in the present Convention.

ARTICLE 11

1. States Parties shall take measures to combat the illicit transfer and non-return of children abroad.

2. To this end, States Parties shall promote the conclusion of bilateral or multilateral agreements or accession to existing agreements.

ARTICLE 12

1. States Parties shall assure to the child who is capable of forming his or her own views the right to express those views freely in all matters affecting the child, the views of the child being given due weight in accordance with the age and maturity of the child.

2. For this purpose, the child shall in particular be provided the opportunity to be heard in any judicial and administrative proceedings affecting the child, either directly, or through a representative or an appropriate body, in a manner consistent with the procedural rules of national law.

ARTICLE 13

1. The child shall have the right to freedom of expression; this right shall include freedom to seek, receive and impart information and ideas of all kinds, regardless of frontiers, either

orally, in writing or in print, in the form art, or through any other media of the child's choice.

2. The exercise of this right may be subject to certain restrictions, but these shall only be such as are provided by law and are necessary:

(a) For respect of the rights or reputations of others; or

(b) For the protection of national security or of public order (order public), or of public health or morals.

ARTICLE 14

1. States Parties shall respect the right of the child to freedom of thought, conscience and religion.

2. States parties shall respect the rights and duties of the parents and, when applicable, legal guardians, to provide direction to the child in the exercise of his or her right in a manner consistent with the evolving capacities of the child.

3. Freedom to manifest one's religion or beliefs may be subject only to such limitations as are prescribed by law and are necessary to protect public safety, order, health or morals, or the fundamental rights and freedoms of others.

ARTICLE 15

1. States Parties recognize the rights of the child to freedom of association and to freedom of peaceful assembly.

2. No restrictions may be placed on the exercise of these rights other than those imposed in conformity with the law and which are necessary in a democratic society in the interests of national security or public safety, public order (order public), the protection

of public health or morals or the protection of the rights and freedoms of others.

ARTICLE 16

1. No child shall be subjected to arbitrary or unlawful interference with his or her privacy, family, home or correspondence, nor to unlawful attacks on his or her honour and reputation.

2. The child has the right to the protection of the law against such interference or attacks.

ARTICLE 17

States Parties recognize the important function performed by the mass media and shall ensure that the child has access to information and material from a diversity of national and international sources, especially those aimed at the promotion of his or her social, spiritual and moral well-being and physical and mental health. To this end, States Parties shall:

(a) Encourage the mass media to disseminate information and material of social and cultural benefit to the child and in accordance with the spirit of article 29;

(b) Encourage international co-operation in the production, exchange and dissemination of such information and material from a diversity of cultural, national and international sources;

(c) Encourage the production and dissemination of children's books;

(d) Encourage the mass media to have particular regard to the linguistic needs of the child who belongs to a minority group or who is indigenous;

(e) Encourage the development of appropriate guidelines for the protection of the child from information and material injurious to his or her well-being, bearing in mind the provisions of articles 13 and 18.

ARTICLE 18

1. States Parties shall use their best efforts to ensure recognition of the principle that both parents have common responsibilities for the upbringing and development of the child, Parents or, as the case may be, legal guardians, have the primary responsibility for the upbringing and development of the child, The best interests of the child will be their basic concern.

2. For the purpose of guaranteeing and promoting the rights set forth in the present Convention, States Parties shall render appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their child-rearing responsibilities and shall ensure the development of institutions, facilities and services for the care of children.

3. States Parties shall take all appropriate measures to ensure that children of working parents have the right to benefit from child-care services and facilities for which they are eligible.

ARTICLE 19

1. States Parties shall take all appropriate legislative, administrative, social and educational measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse, neglect or negligent treatment, maltreatment or exploitation, including sexual abuse, while in the care of parents(s), legal guardian (s) or any other person who has the care of the child.

2. Such protective measures should, as appropriate, include effective procedures for the establishment of social programmes to provide necessary support for the child and for those who have the care of the child, as well as for other forms of prevention and for identification, reporting, referral, investigation, treatment and follow-up of instances of child maltreatment described heretofore, and, as appropriate, for judicial involvement.

ARTICLE 20

1. A child temporarily or permanently deprived of this or her family environment, or in whose own best interests cannot be allowed to remain in that environment, shall be entitled to special protection and assistance provided by the State.

2. States Parties shall in accordance with their national laws ensure alternative care for such a child.

3. Such care could include, inter alia, foster placement, kafala of Islamic law, adoption or if necessary placement in suitable institutions for the care of children. When considering solutions, due regard shall be paid to the desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious cultural and linguistic background.

ARTICLE 21

States Parties that recognize and/or permit the system of adoption shall ensure that the best interests of the child shall be the paramount consideration and they shall:

(a) Ensure that the adoption of a child is authorized only by competent authorities who determine, in accordance with applicable law and procedures and on the basis of all pertinent and reliable information, that the adoption is permissible in view of the child's status concerning parents, relatives and legal guardians and that, if

required, the persons concerned have given their informed consent to the adoption on the basis of such counselling as may be necessary;

(b) Recognize that inter-country adoption may be considered as an alternative means of child's care, if the child cannot be placed in a foster or an adoptive family or cannot in any suitable manner be cared for in the child's country of origin;

(c) Ensure that the child concerned by inter-country adoption enjoys safeguards and standards equivalent to those existing in the case of national adoption;

(d) Take all appropriate measures to ensure that, in inter-country adoption, the placement does not result in improper financial gain for those involved in it;

(e) Promote, where appropriate, the objectives of the present article by concluding bilateral or multilateral arrangements or agreements, and endeavour, within this framework, to ensure that the placement of the child in another country is carried out by competent authorities or organs.

ARTICLE 22

1. States Parties shall take appropriate measures to ensure that a child who is seeking refugee status or who is considered a refugee in accordance with applicable international or domestic law and procedures shall, whether unaccompanied or accompanied by his or her parents or by any other person, receive appropriate protection and humanitarian assistance in the enjoyment of applicable rights set forth in the present Convention and in other international human rights or humanitarian instruments to which the said States are Parties.

2. For this purpose, States Parties shall provide, as they consider appropriate, co-operation in any efforts by the United Nations and other competent intergovernmental organizations or nongovernmental organizations co-operation with the United Nations to protect and assist such a child and to trace the parents or other members of the family of any refugee child in order to obtain information necessary for reunification with his or her family, In cases where no parents or other members of the family can be found, the child shall be accorded the same protection as any other child permanently or temporarily deprived of his or her family environment for any reason, as set forth in the present Convention.

ARTICLE 23

1. States Parties recognize that a mentally or physically disabled child should enjoy a full and decent life, in conditions which ensure dignity, promote self-reliance and facilitate the child's active participation in the community.

2. States Parties recognize the right of the disabled child to special care and shall encourage and ensure the extension, subject to available resources, to the eligible child and those responsible for his or her care, of assistance for which application is made and which is appropriate to the child's condition and to the circumstances of the parents or others caring for the child.

3. Recognizing the special needs of a disabled child, assistance extended in accordance with paragraph 2 of the present article shall be provided free of charge, whenever possible, taking into account the financial resources of the parents or others caring for the child, and shall be designed to ensure that the disabled child has effective access to and receives education, training, health care services, rehabilitation services, preparation for employment and recreation opportunities in a manner conducive to the child's achieving the fullest possible social integration and individual development, including his or her cultural and spiritual development.

4. States Parties shall promote, in the spirit of international co-operation, the exchange of appropriate information in the field of preventive health care and of medical, psychological and functional treatment of disabled children, including dissemination of and access to information concerning methods of rehabilitation, education and vocational services, with the aim of enabling States Parties to improve their capabilities and skills and to widen their experience in these areas. In this regard, particular account shall be taken of the needs of developing countries.

ARTICLE 24

1. States Parties recognize the right of the child to the enjoyment of the highest attainable standard of health and to facilities for the treatment of illness and rehabilitation of health. States Parties shall strive to ensure that no child is deprived of his or her right of access to such health care services.

2. States Parties shall pursue full implementation of this right and, in particular, shall take appropriate measures:

(a) To diminish infant and child mortality;

(b) To ensure the provision of necessary medical assistance and health care to all children with emphasis on the development of primary health care;

(c) To combat disease and malnutrition, including within the framework of primary health care, through, inter alia, the application of readily available technology and through the provision of adequate nutritious foods and clean drinking-water, taking into consideration the dangers and risks of environmental pollution;

(d) To ensure appropriate pre-natal and post-natal health care for mothers;

(e) To ensure that all segments of society, in particular parents and children, are informed, have access to education and are supported in the use of basic knowledge of child health and nutrition, the advantages of breast-feeding, hygiene and environmental sanitation and the prevention of accidents;

(f) To develop preventive health care, guidance for parents and family planning education and services.

3. States Parties shall take all effective and appropriate measures with a view to abolishing traditional practices prejudicial to the health of children.

4. States Parties undertake to promote and encourage international co-operation with a view to achieving progressively the full realization of the right recognized in the present article. In this regard, particular account shall be taken of the needs of developing countries.

ARTICLE 25

States Parties recognize the right of a child who has been placed by the competent authorities for the purposes of care, protection or treatment of his or her physical or mental health, to a periodic review of the treatment provided to the child and all other circumstances relevant to his or her placement.

ARTICLE 26

1. States Parties shall recognize for every child the right to benefit from social security, including social insurance, and shall take the necessary measures to achieve the full realization of this right in accordance with their national law.

2. The benefits should, where appropriate, be granted, taking into account the resources and the circumstances of the child and persons having responsibility for the maintenance of the child, as well as any other consideration relevant to an application for benefits made by or on behalf of the child.

ARTICLE 27

1. States Parties recognize the right of every child to a standard of living adequate for the child's physical, mental, spiritual, moral and social development.

2. The parent(s) or others responsible for the child have the primary responsibility to secure, within their abilities and financial capacities, the conditions of living necessary for the child's development.

3. States Parties, in accordance with national conditions and within their means, shall take appropriate measures to assist parents and others responsible for the child to implement this right and shall in case of need provide material assistance and support programmes, particularly with regard to nutrition, clothing and housing.

4. States Parties shall take all appropriate measures to secure the recovery of maintenance for the child from the parents or other persons having financial responsibility for the child, both within the State Party and from abroad. In particular, where the person having financial responsibility for the child lives in a State different from that of the child, States Parties shall promote the accession to international agreements or the conclusion of such agreements, as well as the making of other appropriate arrangements.

ARTICLE 28

1. States Parties recognize the right of the child to education, and with a view to achieving this right progressively and on the basis of equal opportunity, they shall, in particular:

(a) Make primary education compulsory and available free to all;

(b) Encourage the development of different forms of secondary education, including general and vocational education, make them available and accessible to every child, and take appropriate measures such as the introduction of free education and offering financial assistance in case of need;

(c) Make higher education accessible to all on the basis of capacity by every appropriate means;

(d) Make educational and vocational information and guidance available and accessible to all children;

(e) Take measures to encourage regular attendance at schools and the reduction of drop-out rates.

2. States Parties shall take all appropriate measures to ensure that school discipline is administered in a manner consistent with the child's human dignity and in conformity with the present Convention.

3. States Parties shall promote and encourage international co-operation in matters relating to education, in particular with a view to contributing to the elimination of ignorance and illiteracy throughout the world and facilitating access to scientific and technical knowledge and modern teaching methods. In this regard, particular account shall be taken of the needs of developing countries.

ARTICLE 29

1. States Parties agree that the education of the child shall be directed to:

(a) The development of the child's personality, talents and mental and physical abilities to their fullest potential;

(b) The development of respect for human rights and fundamental freedoms, and for the principles enshrined in the Charter of the United Nations;

(c) The development of respect for the child's parents, his or her own cultural identity, language and values, for the national values of the country in which the child is living, the country from which he or she may originate, and for civilizations different from his or her own;

(d) The preparation of the child for responsible life in a free society, in the spirit of understanding, peace, tolerance, equality of sexes, and friendship among all peoples, ethnic, national and religious groups and persons of indigenous origin;

(e) The development of respect for the natural environment.

2. No part of the present article or article 28 shall be construed so as to interfere with the liberty of individuals and bodies to establish and direct educational institutions, subject always to the observance of the principles set forth in paragraph 1 of the present article and to the requirements that the education given in such institutions shall conform to such minimum standards as may be laid down by the State.

ARTICLE 30

In those States in which ethnic, religious or linguistic minorities or persons of indigenous origin exist, a child belonging to such a minority or who is indigenous shall not be denied the right, in community with other members of his or her group, to enjoy his or her own culture, to profess and practise his or her own religion, or to use his or her own language.

ARTICLE 31

1. States Parties recognize the right of the child to rest and leisure, to engage in play and recreational activities appropriate to the age of the child and to participate freely in cultural life and the arts.

2. State Parties shall respect and promote the right of the child to participate fully in cultural and artistic life and shall encourage the provision of appropriate and equal opportunities for cultural, artistic, recreational and leisure activity.

ARTICLE 32

1. States Parties recognize the right of the child to be protected from economic exploitation and from performing any work that is likely to be hazardous or to interfere with the child's education, or to be harmful to the child's health or physical, mental, spiritual, moral or social development.

2. States Parties shall take legislative, administrative, social and educational measures to ensure the implementation of the present article. To this end, and having regard to the relevant provisions of other international instruments, States Parties shall in particular:

(a) Provide for a minimum age or minimum ages for admission to employment;

(b) Provide for appropriate regulation of the hours and conditions of employment;

(c) Provide for appropriate penalties or other sanctions to ensure the effective enforcement of the present article.

ARTICLE 33

States Parties shall take all appropriate measures, including legislative, administrative, social and educational measures, to protect children from the illicit use of narcotic drugs and psychotropic substances as defined in the relevant international treaties, and to prevent the use of children in the illicit production and trafficking of such substances.

ARTICLE 34

States Parties undertake to protect the child from all forms of sexual exploitation and sexual abuse. For these purposes, States Parties shall in particular take all appropriate national, bilateral and multilateral measures to prevent:

(a) The inducement or coercion of a child to engage in any unlawful sexual activity;

(b) The exploitative use of children in prostitution or other unlawful sexual practices;

(c) The exploitative use of children in pornographic performances and materials.

ARTICLE 35

States Parties shall take all appropriate national, bilateral and multilateral measures to prevent the abduction of, the sale of or traffic in children for any purpose or in any form.

ARTICLE 36

States Parties shall protect the child against all other forms of exploitation prejudicial to any aspects of the child's welfare.

ARTICLE 37

States Parties shall ensure that:

(a) No child shall be subjected to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. Neither capital punishment nor life imprisonment without possibility of release shall be imposed for offences committed by persons below eighteen years of age;

(b) No child shall be deprived of his or her liberty unlawfully or arbitrarily. The arrest, detention or imprisonment of a child shall be in conformity with the law and shall be used only as a measure of last resort and for the shortest appropriate period of time;

(c) Every child deprived of liberty shall be treated with humanity and respect for the inherent dignity of the human person, and in a manner which takes into account the needs of persons of his or her age. In particular, every child deprived of liberty shall be separated from adults unless it is considered in the child's best interest not to do so and shall have the right to maintain contact with his or her family through correspondence and visits, save in exceptional circumstances;

(d) Every child deprived of his or here liberty shall have the right to prompt access to legal and other appropriate assistance, as well as the right to challenge the legality of the deprivation of his or here liberty before a court or other competent, independent and impartial authority, and to a prompt decision on any such action.

ARTICLE 38

1. State Parties Undertake to respect and to ensure respect for rules of international humanitarian law applicable to them in armed conflicts which are relevant to the child.

2. States Parties shall take all feasible measures to ensure that persons who have not attained the age of fifteen years do not take a direct part in hostilities.

3. States Parties shall refrain from recruiting any person who has not attained the age of fifteen years into their armed forces. In recruiting among those persons who have attained the age of fifteen years but who have not attained the age of eighteen years, States Parties shall endeavour to give priority to those who are oldest.

4. In accordance with their obligations under international humanitarian law to protect the civilian population in armed conflicts, States Parties shall take all feasible measures to ensure protection and care of children who are affected by an armed conflict.

ARTICLE 39

States Parties shall take all appropriate measures to promote physical and psychological recovery and social reintegration of a child victim of: any form of neglect, exploitation, or abuse, torture or any other form of cruel, inhuman or degrading treatment or

punishment; and armed conflicts. Such recovery and reintegration shall take place in an environment which fosters the health, selfrespect and dignity of the child.

ARTICLE 40

1. States Parties recognize the right of every child alleged as, accused of, or recognized as having infringed the penal law to be treated in a manner consistent with the promotion of the child's sense of dignity and worth, which reinforces the child's respect for the human rights and fundamental freedoms of others and which takes into account the child's age and the desirability of promoting the child's reintegration and the child's assuming a constructive role in society.

2. To this end, and having regard to the relevant provisions of international instruments, States Parties shall, in particular, ensure that:

(a) No child shall be alleged as, be accused of, or recognized as having infringed the penal law by reason of acts or omissions that were not prohibited by national or international law at the time they were committed;

(b) Every child alleged as or accused of having infringed the penal law has at least the following guarantees:

(i) To be presumed innocent until proven guilty according to law;

(ii) To be informed promptly and directly of the charges against him or here, and, if appropriate, through his or here parents or legal guardians, and to have legal or other appropriate assistance in the preparation and presentation of his or her defence;

- (iii) To have the matter determined without delay by a competent, independent and impartial authority or judicial body in a fair hearing according to law, in the presence of legal or other appropriate assistance and, unless it is considered not to be in the best interest of the child, in particular, taking into account his or her age or situation, his or here parents or legal guardians;
- (iv) Not to be compelled to give testimony or to confess guilt; to examine or have examined adverse witnesses and to obtain the participation and examination of witnesses on his or here behalf under conditions of equality;
- (v) If considered to have infringed the penal law, to have this decision and any measures imposed in consequence thereof reviewed by a higher competent, independent and impartial authority or judicial body according to law;
- (vi) To have the free assistance of an interpreter if the child cannot understand or speak the language used;
- (vii) To have his or her privacy fully respected at all stages of the proceedings.

3. States Parties shall seek to promote the establishment of laws, procedures, authorities and institutions specifically applicable to children alleged as, accused of, or recognized as having infringed the penal law, and, in particular:

(a) The establishment of a minimum age below which children shall be presumed not to have the capacity to infringe the penal law;

(b) Whenever appropriate and desirable, measures for dealing with such children without resorting to judicial proceedings, providing that human rights and legal safeguards are fully respected.

4. A variety of dispositions, such as care, guidance and supervision orders; counselling; probation; foster care; education and vocational training programmes and other alternatives to institutional care shall be available to ensure that children are dealt with in a manner appropriate to their well-being and proportionate both to their circumstances and the offence.

ARTICLE 41

Nothing in the present Convention shall affect any provisions which are more conducive to the realization of the rights of the child and which may be contained in:

- (a) The law of a State Party; or
- (b) International law in force for the State.

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PART II

ARTICLE 42

State Parties undertake to make the principles and provisions of the Convention widely known, by appropriate and active means, to adults and children alike.

ARTICLE 43

1. For the purpose of examining the progress made by States Parties in achieving the realization of the obligations undertaken in the present Convention, there shall be established a Committee on the Rights of the Child, which shall carry out the functions hereinafter provided.

2. The Committee shall consist of ten experts of high moral standing and recognized competence in the field covered by this Convention. The members of the Committee shall be elected by States Parties from among their nationals and shall serve in their personal capacity, consideration being given to equitable geographical distribution, as well as to the principal legal systems.

3. The members of the Committee shall be elected by secret ballot from a list of persons nominated by States Parties. Each State Party may nominate one person from among its own nationals.

4. The initial election to the Committee shall be held no later than six months after the date of the entry into force of the present Convention and thereafter every second year. At least four months before the date of each election, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to States Parties inviting them to submit their nominations within two months. The Secretary-Genera

l

shall subsequently prepare a list in alphabetical order of all persons thus nominated, indicating States Parties which have nominated them, and shall submit it to the States Parties to the present Convention.

5. The elections shall be held at meetings of States Parties convened by the Secretary-General at United Nations Headquarters. At those meetings, for which two thirds of States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Committee shall be those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of the votes of the representatives of States Parties present and voting.

6. The members of the Committee shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election if renominated. The term of five of the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election, the names of these five members shall be chosen by lot by the Chairman of the meeting.

7. If a member of the Committee dies or resigns or declares that for any other cause he or she can no longer perform the duties of the Committee, the State Party which nominated the member shall appoint another expert from among its nationals to serve for the remainder of the term, subject to the approval of the Committee.

8. The Committee shall establish its own rules of procedure.

9. The Committee shall elect its officers for a period of two years.

10. The meetings of the Committee shall normally be held at United Nations Headquarters or at any other convenient place as determined by the Committee. The Committee shall normally meet annually. The duration of the meetings of the Committee shall be determined, and reviewed, if necessary, by a meeting of the States Parties to the present Convention, subject to the approval of the General Assembly.

11. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary staff and facilities for the effective performance of the functions of the Committee under the present Convention.

12. With the Approval of the General Assembly, the members of the Committee established under the present Convention shall receive emoluments from United Nations resources on such terms and conditions as the Assembly may decide.

ARTICLE 44

1. States Parties undertake to submit to the Committee, through the Secretary-General of the United Nations, reports on the measures they have adopted which give effect to the rights recognized herein and on the progress made on the enjoyment of those rights:

(a) Within two years of the entry into force of the Convention for the State Party concerned;

(b) Thereafter every five years.

2. Reports made under the present article shall indicate factors and difficulties, if any, affecting the degree of fulfilment of the obligations under the present Convention. Reports shall also contain sufficient information to provide the Committee with a comprehensive understanding of the implementation of the Convention in the country concerned.

3. A State Party which has submitted a comprehensive initial report to the Committee need not, in its subsequent reports submitted in accordance with paragraph 1 (b) of the present article, repeat basic information previously provided.

4. The Committee may request from States Parties further information relevant to the implementation of the Convention.

5. The Committee shall submit to the General Assembly, through the Economic and Social Council, every two years, reports on its activities,

6. States Parties shall make their reports widely available to the public in their own countries.

ARTICLE 45

In order to foster the effective implementation of the Convention and to encourage international co-operation in the field covered by the Convention:

(a) The specialized agencies, the United Nations Children's Fund, and other United Nations organs shall be entitled to be represented at the consideration of the implementation of such provisions of the present Convention as fall within the scope of their mandate. The Committee may invite the specialized agencies, the United Nations Children's Fund and other competent bodies as it may consider appropriate to provide expert advice on the implementation of the Convention in areas falling within the scope of their respective mandates. The Committee may invite the specialized agencies, the United Nations Children's Fund, and other United Nations organs to submit reports on the implementation of the Convention in areas falling within the scope of their activities;

(b) The Committee shall transmit, as it may consider appropriate, to the specialized agencies, the United Nations Children's Fund and other competent bodies, any reports from States Parties that contain a request, or indicate a need, for technical advice or assistance, along with the Committee's observations and suggestions, if any, on these requests or indications;

(c) The Committee may recommend to the General Assembly to request the Secretary-General to undertake on its behalf studies on specific issues relating to the rights of the child;

(d) The Committee may make suggestions and general recommendations based on information received pursuant to articles 44 and 45 of the present Convention. Such suggestions and general recommendations shall be transmitted to any State Party concerned and reported to the General Assembly, together with comments, if any, from States Parties.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PART III

ARTICLE 46

The present Convention shall be open for signature by all States

ARTICLE 47

The present Convention is subject to ratification. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

ARTICLE 48

The present Convention shall remain open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

ARTICLE 49

1. The present Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.

2. For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the twentieth instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after the deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

ARTICLE 50

1. Any State Party may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to States Parties, with a request that they indicate whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering and voting upon the proposals. In the event that, within four months from the date of such communication, at least one third of the States Parties favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations. Any amendment adopted by a majority of States Parties present and voting at the conference shall be submitted to the General Assembly for approval.

2. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of the present article shall enter into force when it has been approved by the General Assembly of the United Nations and accepted by a two-thirds majority of States Parties.

3. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have accepted it, other States Parties still being bound by the provisions of the present Convention and any earlier amendments which they have accepted.

ARTICLE 51

1. The Secretary-General of the United Nations shall receive and circulate to all States the text of reservations made by States at the time of ratification or accession.

2. A reservation incompatible with the object and purpose of the present Convention shall not be permitted.

3. Reservations may be withdrawn at any time by notification to that effect addressed to the Secretary-General of the United Nations, who shall then inform all States. Such notification shall take effect on the date on which it is received by the Secretary-General.

ARTICLE 52

A State Party may denounce the present Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Denunciation becomes effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

ARTICLE 53

The Secretary-General of the United Nations is designated as the depositary of the present Convention.

ARTICLE 54

The original of the present Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

In witness thereof the undersigned plenipotentiaries, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed the present Convention.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

อารัมภบท

รัฐภาคีแห่งอนุสัญญานี้

พิจารณา ว่า ตามหลักการที่ประกาศในกฎบัตรสหประชาชาตินั้น การยอมรับในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดและสิทธิที่เท่าเทียมกันซึ่งไม่อาจเพิกถอนได้ของสมาชิกทั้งปวงของมวลมนุษยชาตินั้น เป็นรากฐานของเสรีภาพ ความยุติธรรม และสันติภาพของโลก

คำนึงถึง ว่า บรรดาประชาชนแห่งสหประชาชาติได้ยืนยันไว้ในกฎบัตรถึงความศรัทธาต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานและต่อศักดิ์ศรีและคุณค่าของมนุษย์ และได้ตั้งเจตจำนงที่จะส่งเสริมความก้าวหน้าทางสังคมและมาตรฐานแห่งชีวิตที่ดีขึ้นภายใต้เสรีภาพที่กว้างขวางขึ้น

ยอมรับ ว่า สหประชาชาติได้ประกาศและตกลงในปฏิญญาและกติกาสากลว่าด้วย สิทธิมนุษยชนว่าทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพทั้งปวงที่กำหนดไว้ โดยปราศจากการแบ่งแยกไม่ว่าชนิดใด ๆ อาทิเช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือทางอื่น ต้นกำเนิดทางชาติ หรือสังคม ทรัพย์สิน การเกิด หรือสถานะอื่น

ระลึก ว่า สหประชาชาติได้ประกาศในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนว่า เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลและการช่วยเหลือเป็นพิเศษ

เชื่อ ว่า ครอบครัวในฐานะ เป็นกลุ่มพื้นฐานของสังคมและเป็นสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สำหรับการเจริญเติบโตและความอยู่ดีกินดีของสมาชิกทุกคนโดยเฉพาะเด็ก ควรจะได้รับการคุ้มครองและการช่วยเหลือที่จำเป็นเพื่อที่จะสามารถมีความรับผิดชอบในชุมชนของตนได้อย่างเต็มที่

ยอมรับ ว่า เพื่อให้เด็กพัฒนาบุคลิกภาพได้อย่างกลมกลืนและเต็มที่ เด็กควรที่จะเติบโตในสิ่งแวดล้อมของครอบครัวในบรรยากาศแห่งความผาสุก ความรักและความเข้าใจ

พิจารณา ว่า ควรเตรียมให้เด็กพร้อมอย่างเต็มที่ที่จะดำรงชีวิตที่เป็นตัวของตัวเองในสังคม และควรเลี้ยงดูเด็กตามเจตนารมณ์แห่งอุดมคติที่ประกาศไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ โดยเฉพาะตามเจตนารมณ์แห่งสันติภาพ ศักดิ์ศรี ความอดกลั้น เสรีภาพ ความเสมอภาค และความ เป็นเอกภาพ

คำนึงถึงว่า ได้มีการระบุถึงความจำเป็นที่จะขยายการดูแลโดยเฉพาะแก่เด็กในปฏิญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1924 และในปฏิญญาว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งสมัชชาได้รับเอาเมื่อวันที่ 20

พฤศจิกายน ค.ศ.1959 และได้มีการยอมรับในปณิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ในกติกาสากลว่าด้วยสิทธิพลเรือนและสิทธิทางการเมือง (โดยเฉพาะข้อ 23 และ 24) ในกติกาสากลว่าด้วยสิทธิทาง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (โดยเฉพาะข้อ 10) และในธรรมนูญและตราสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของทบวงการชำนัญพิเศษและองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพของเด็ก

คำนึงถึง ว่า ตามที่ได้ระบุในปณิญาว่าด้วยสิทธิเด็กนั้น เด็กโดยเหตุที่ยังไม่เติบโตเต็มที่ทั้งทางร่างกายและจิตใจ จึงต้องการการพิทักษ์และการดูแลเป็นพิเศษ รวมถึงต้องการการคุ้มครองทางกฎหมายที่เหมาะสมทั้งก่อนและหลังการเกิด

ระลึก ว่า บทบัญญัติของปณิญาว่าด้วยหลักกฎหมายและสังคมอันเกี่ยวกับการคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการอุปการะและการรับเป็นบุตรบุญธรรมทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ กฎระเบียบมาตรฐานขั้นต่ำสุดของสหประชาชาติสำหรับการบริหารงานยุติธรรมแก่ผู้เยาว์ (กฎปักกิ่ง) และปณิญาว่าด้วยการคุ้มครองสตรีและเด็กในภาวะฉุกเฉินและกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธ

ยอมรับ ว่า ประเทศทั้งปวงในโลกมีเด็กที่ดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะที่ยากลำบากอย่างยิ่ง และเขาเหล่านั้นจำเป็นต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ

พิจารณาตามสมควร ถึงความสำคัญของประเพณีและค่านิยมทางวัฒนธรรมของชนแต่ละกลุ่มที่มีต่อการคุ้มครองและพัฒนาการอย่างกลมกลืนของเด็ก

ยอมรับ ความสำคัญของความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของเด็กในทุก ๆ ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศกำลังพัฒนา

ได้ตกลงกัน ดังนี้

ส่วนที่ 1

ข้อ 1

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เด็กหมายถึง มนุษย์ทุกคนที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่เด็กนั้น

ข้อ 2

1. รัฐภาคีจะเคารพ และประกันสิทธิตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้แก่เด็กแต่ละคนที่อยู่ในเขตอำนาจของตน โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติไม่ว่าชนิดใด ๆ โดยไม่คำนึงถึง เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือทางอื่น ต้นกำเนิดทางชาติ ชาติพันธุ์หรือสังคม ทรัพย์สิน ความทุพพลภาพ การเกิดหรือสถานะอื่น ๆ ของเด็ก หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย

2. รัฐภาคีจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวง เพื่อที่จะประกันว่า เด็กได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติหรือการลงโทษในทุกรูปแบบบนพื้นฐานของสภาพ กิจกรรม ความคิดเห็นที่แสดงออกหรือความเชื่อของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมายหรือสมาชิกในครอบครัวของเด็ก

ข้อ 3

1. ในการกระทำทั้งปวงที่เกี่ยวกับเด็ก ไม่ว่าจะกระทำโดยสถาบันสังคมสงเคราะห์ของรัฐหรือเอกชน ศาลยุติธรรม หน่วยงานฝ่ายบริหาร หรือองค์กรนิติบัญญัติ ผลประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรก

2. รัฐภาคีรับที่จะประกันให้มีการคุ้มครอง และการดูแลแก่เด็กเท่าที่จำเป็นสำหรับความอยู่ดีของเด็ก โดยคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบเด็กนั้นตามกฎหมายด้วย และเพื่อการนี้ จะดำเนินการทางนิติบัญญัติและบริหารที่เหมาะสมทั้งปวง

3. รัฐภาคีจะประกันว่าสถาบัน การบริการ และการอำนวยความสะดวกที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการดูแล หรือการคุ้มครองเด็กนั้น จะเป็นไปตามมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้โดยหน่วยงานที่มีอำนาจโดยเฉพาะในด้านความปลอดภัย สุขภาพ และในเรื่องจำนวนและความเหมาะสมของเจ้าหน้าที่ตลอดจนการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพ

ข้อ 4

รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ทั้งด้านนิติบัญญัติ บริหารและด้านอื่น ๆ เพื่อการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิที่อนุสัญญาฯ ได้ให้การยอมรับ ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมนั้น รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการเช่นว่านั้นโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเต็มที่ และภายในกรอบของความร่วมมือระหว่างประเทศเมื่อจำเป็น

ข้อ 5

รัฐภาคีจะเคารพต่อความรับผิดชอบ สิทธิ และหน้าที่ของบิดามารดา หรือของสมาชิกของครอบครัวขยาย หรือชุมชน ซึ่งกำหนดไว้โดยขนบธรรมเนียมในท้องถิ่น หรือของผู้ปกครองตามกฎหมายหรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบต่อเด็กตามกฎหมาย ในอันที่จะให้แนวทางและการแนะนำตามที่เหมาะสมในการใช้สิทธิของเด็กตามอนุสัญญาฯ ให้การรับรองในลักษณะที่สอดคล้องกับความสามารถที่พัฒนาตามวัยของเด็ก

ข้อ 6

1. รัฐภาคียอมรับว่า เด็กทุกคนมีสิทธิติดตัวที่จะมีชีวิต
2. รัฐภาคีจะประกันอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ให้มีการอยู่รอดและการพัฒนาของเด็ก

ข้อ 7

1. เด็กจะได้รับการจดทะเบียนทันทีหลังการเกิด และจะมีสิทธิที่จะมีชื่อนับแต่เกิดและจะมีสิทธิที่จะมีสัญชาติ และเท่าที่จะเป็นไปได้ สิทธิที่จะรู้จักและได้รับการดูแลเลี้ยงดูจากบิดามารดาของตน

2. รัฐภาคีจะประกันให้มีการปฏิบัติตามสิทธิเหล่านี้ตามกฎหมายภายใน และพันธกรณีของรัฐภาคีที่มีอยู่ภายใต้ตราสารระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณี que เด็กจะตกอยู่ในสถานะไร้สัญชาติ

ข้อ 8

1. รัฐภาคีรับที่จะเคารพต่อสิทธิของเด็กในการรักษาเอกลักษณ์ของตนไว้ รวมถึงสัญชาติ ชื่อ และความสัมพันธ์ทางครอบครัวของตนเองตามที่กฎหมายรับรอง โดยปราศจากการแทรกแซงมิชอบด้วยกฎหมาย

2. ในกรณีที่มีการตัดเอกลักษณะบางอย่าง หรือทั้งหมดของเด็กออกไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย รัฐภาคีจะให้ความร่วมมือและความคุ้มครองตามสมควร เพื่อให้เอกลักษณะของเด็กกลับคืนมาโดยเร็ว

ข้อ 9

1. รัฐภาคีจะประกันว่า เด็กจะไม่ถูกแยกจากบิดามารดาโดยขัดกับความประสงค์ของบิดามารดา เว้นแต่ในกรณีที่หน่วยงานที่มีอำนาจ ซึ่งอาจถูกทบทวนโดยทางศาลจะกำหนดตามกฎหมาย และวิธีพิจารณาที่ใช้บังคับอยู่ว่าการแยกเช่นว่านั้นจำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก การกำหนดเช่นว่านี้อาจจำเป็นในกรณีเฉพาะ เช่น ในกรณีที่เด็กถูกระงับโดยมิชอบ หรือถูกทอดทิ้ง ละเลยโดยบิดามารดา หรือในกรณีที่บิดามารดาอยู่แยกกันและต้องมีการตัดสินใจว่า เด็กจะพำนักที่ใด

2. ในการดำเนินการใด ๆ ตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะให้โอกาสทุกฝ่ายที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าว และแสดงความคิดเห็นของตนให้ประจักษ์

3. รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิของเด็กที่ถูกแยกจากบิดาหรือมารดา หรือจากทั้งคู่ในอันที่จะรักษาความสัมพันธ์ส่วนตัวและการติดต่อโดยตรงทั้งกับบิดาและมารดาอย่างสม่ำเสมอ เว้นแต่เป็นการขัดต่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

4. ในกรณีที่การแยกเช่นว่านี้เป็นผลมาจากการกระทำใด ๆ โดยรัฐภาคีต่อบิดาหรือมารดา หรือทั้งบิดาและมารดาหรือต่อเด็ก เช่น การกักขัง การจำคุก การเนรเทศ การส่งตัวออกนอกประเทศ หรือการเสียชีวิต (รวมทั้งการเสียชีวิตอันเกิดจากสาเหตุใด ๆ ที่เกิดขึ้นขณะที่ผู้นั้นอยู่ในการควบคุมของรัฐ) หากมีการร้องขอรัฐภาคีนั้นจะต้องให้ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นเกี่ยวกับที่อยู่ของสมาชิกของครอบครัวที่หายไปแก่บิดามารดา เด็ก หรือในกรณีที่เหมาะสมแก่สมาชิกคนอื่นของครอบครัว เว้นแต่เนื้อหาของข้อมูลข่าวสารนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อความอยู่ดีของเด็ก อนึ่ง รัฐภาคีจะให้การประกันต่อไปว่าการยื่นคำร้องขอเช่นว่านั้นจะไม่ก่อให้เกิดผลร้ายต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 10

1. ตามพันธกรณีของรัฐภาคี ภายใต้ข้อ 9 วรรค 1 คำร้องของเด็ก หรือบิดามารดาของเด็ก ที่จะเดินทางเข้าหรือออกนอกรัฐภาคีเพื่อวัตถุประสงค์ของการกลับไปอยู่ร่วมกันใหม่เป็นครอบครัวจะได้รับการดำเนินการโดยรัฐภาคีในลักษณะที่เป็นคน มีมนุษยธรรมและรวดเร็ว รัฐภาคีจะประกันอีกด้วยว่า การยื่นคำร้องดังกล่าวจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้ร้องและสมาชิกในครอบครัวของผู้ร้อง

2. เด็กที่บิดามารดาอาศัยอยู่ต่างรัฐกันกับเด็ก จะมีสิทธิที่จะรักษาความสัมพันธ์ส่วนตัว และการติดต่อโดยตรงกับทั้งบิดาและมารดาได้อย่างสม่ำเสมอ เว้นแต่ในสภาพการณ์พิเศษเพื่อการนี้ และตามพันธกรณีของรัฐภาคีภายใต้ข้อ 9 วรรค 1 รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิของเด็ก และบิดามารดาของเด็กในอันที่จะเดินทางออกนอกประเทศใด ๆ รวมทั้งประเทศของตน สิทธิที่จะเดินทางออกนอกประเทศใด ๆ จะอยู่ภายใต้ข้อจำกัดที่กำหนดไว้โดยกฎหมายเท่านั้น และซึ่งจำเป็นสำหรับการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ ความสงบเรียบร้อย สาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และสอดคล้องกับสิทธิอื่น ๆ ที่ได้รับการยอมรับในอนุสัญญานี้

ข้อ 11

1. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการต่าง ๆ ที่จะหยุดยั้งการโยกย้ายเด็กและการไม่ส่งเด็กกลับคืนจากต่างประเทศที่มีขอบด้วยกฎหมาย
2. เพื่อการนี้ รัฐภาคีจะส่งเสริมให้มีการจัดทำความตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคี หรือการภาคยานุวัติความตกลงที่มีอยู่

ข้อ 12

1. รัฐภาคีจะประกันแก่เด็กที่สามารถมีความคิดเห็นเป็นของตนเองไว้แล้ว ซึ่งสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นเหล่านั้นโดยเสรีในทุก ๆ เรื่องที่มีผลกระทบต่อเด็ก ทั้งนี้ ความคิดเห็นดังกล่าวของเด็กจะได้รับการพิจารณาตามสมควรแก่อายุ และวุฒิภาวะของเด็กนั้น
2. เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ เด็กจะได้รับโดยเฉพาะอย่างยิ่งโอกาสที่จะมีสิทธิมีเสียงในกระบวนการพิจารณาทางตุลาการและทางปกครองใดๆ ที่มีผลกระทบต่อเด็ก ไม่ว่าจะโดยตรง หรือโดยผ่านผู้แทนหรือองค์กรที่เหมาะสม ในลักษณะที่สอดคล้องกับระเบียบวิธีปฏิบัติตามกฎหมายภายใน

ข้อ 13

1. เด็กจะมีสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออก สิทธินี้จะรวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหา ได้รับ หรือถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดทุกลักษณะโดยไม่ถูกจำกัดโดยเขตแดน ไม่ว่าจะโดยวาจา ลายลักษณ์อักษร หรือการตีพิมพ์ ในรูปของศิลปะ หรือผ่านสื่ออื่นใดตามที่เด็กเลือก
2. การใช้สิทธิดังกล่าวนี้อาจอยู่ภายใต้ข้อจำกัดบางประการ แต่ข้อจำกัดเหล่านั้นต้องเป็นข้อจำกัดเช่นที่บัญญัติตามกฎหมาย และเช่นที่จำเป็นเท่านั้น ดังนี้

ก. เพื่อการเคารพต่อสิทธิและชื่อเสียงของบุคคลอื่น หรือ

ข. เพื่อการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ หรือความสงบเรียบร้อย หรือสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน

ข้อ 14

1. รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิของเด็กที่จะมีเสรีภาพทางความคิด มโนธรรม และศาสนา
2. รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมายในกรณีที่เหมาะสม ในอันที่จะให้แนวทางแก่เด็กในการใช้สิทธิของตนในลักษณะที่สอดคล้องกับความสามารถที่พัฒนาตามวัยของเด็ก
3. เสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนาหรือความเชื่อของตน อาจอยู่เพียงภายใต้ข้อจำกัด เช่นที่กำหนดโดยกฎหมายเท่านั้น และเช่นที่จำเป็นที่จะรักษาความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย สาธารณสุขหรือศีลธรรมของประชาชน หรือสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลอื่น

ข้อ 15

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะมีเสรีภาพในการสมาคม และเสรีภาพในการชุมนุมอย่างสงบ
2. ไม่อาจมีการจำกัดการใช้สิทธิเหล่านี้ นอกเหนือจากข้อจำกัดที่กำหนดขึ้น โดยสอดคล้องกับกฎหมาย และที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์ของความมั่นคงแห่งชาติ หรือความปลอดภัยของประชาชน ความสงบเรียบร้อย การคุ้มครองด้านสาธารณสุข หรือศีลธรรม หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

ข้อ 16

1. เด็กจะไม่ถูกแทรกแซงโดยพลการ หรือโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในความเป็นส่วนตัว ครอบครัว หรือหนังสือโต้ตอบ รวมทั้งจะไม่ถูกระงับโดยมิชอบต่อเกียรติและชื่อเสียง
2. เด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายจากการแทรกแซงหรือการกระทำดังกล่าว

ข้อ 17

รัฐภาคียอมรับในหน้าที่อันสำคัญของสื่อมวลชน และจะประกันว่าเด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และวัสดุจากแหล่งต่าง ๆ กัน ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่ง ข้อมูลข่าวสารและวัสดุที่มุ่งเสริมความพาสักทั้งทางสังคม จิตใจ และศีลธรรม ตลอดจนสุขภาพกายและจิตของเด็ก เพื่อการนรรูภาคีจะ

ก) ส่งเสริมให้สื่อมวลชนเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และวัสดุที่จะมีประโยชน์ทางสังคม และวัฒนธรรมแก่เด็กและโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของข้อ 29.

ข) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการผลิต แลกเปลี่ยนและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและวัสดุดังกล่าวจากแหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ

ค) ส่งเสริมการผลิตและเผยแพร่หนังสือสำหรับเด็ก

ง) ส่งเสริมให้สื่อมวลชนให้ความสนใจเป็นพิเศษกับความจำเป็นทางด้านภาษาของเด็กที่เป็นสมาชิกของชนกลุ่มน้อยหรือชนพื้นเมือง

จ) ส่งเสริมการพัฒนาแนวทางที่เหมาะสม สำหรับการป้องกันเด็กจากข้อมูลข่าวสารและวัสดุที่เป็นอันตรายต่อความอยู่ดีกินดีของเด็ก ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 13. และ 18.

ข้อ 18

1. รัฐภาคีจะใช้ความพยายามอย่างที่สุด เพื่อประกันให้มีการยอมรับหลักการที่ว่าทั้งบิดาและมารดามีความรับผิดชอบร่วมกันในการเลี้ยงดู และพัฒนาเด็ก บิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายแล้วแต่กรณี เป็นผู้รับผิดชอบเบื้องต้นในการเลี้ยงดูและการพัฒนาเด็ก โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นพื้นฐาน

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้หลักประกันและส่งเสริมสิทธิที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา นี้ รัฐภาคีจะให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่บิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมายในอันที่จะปฏิบัติความรับผิดชอบของตนในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก และจะประกันให้มีการพัฒนาสถาบัน การอำนวยความสะดวก และการบริการต่าง ๆ สำหรับการดูแลเด็ก

3. รัฐภาคีจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวงที่จะประกันว่า บุตรของบิดามารดาที่ต้องทำงานมีสิทธิได้รับประโยชน์จากการบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก เกี่ยวกับการดูแลเด็กที่พวกเขาจะมีสิทธิจะได้

ข้อ 19

1. รัฐภาคีจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวง ด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคม และ การศึกษาในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิต การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือ การแสวงประโยชน์ รวมถึงการกระทำอันมิชอบทางเพศ ขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล

2. ตามแต่จะเหมาะสม มาตรการคุ้มครองเช่นว่านี้ควรรวมถึง กระบวนการที่มี ประสิทธิภาพ สำหรับการจัดตั้งแผนงานทางสังคมในอันที่จะให้การสนับสนุนที่จำเป็นแก่เด็ก และ บุคคล ซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล ตลอดจนกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการป้องกันใน รูปแบบอื่น และให้มีการระบ การรายงาน การส่งเรื่องเพื่อพิจารณา การสืบสวน การปฏิบัติ และการติดตามเรื่องของกรณีการปฏิบัติที่ผิดต่อเด็กตามที่ระบมาแล้วข้างต้น และในกรณีที่เหมาะสม ให้ ทางตุลาการเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ข้อ 20

1. เด็กที่ถูกพรากจากสภาพครอบครัวไม่ว่าจะโดยถาวรหรือชั่วคราว หรือที่ไม่อาจ ปล่อยให้อยู่ในสภาพที่ว่านั้น เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กเอง จะได้รับการคุ้มครอง และความ ช่วยเหลือพิเศษที่จัดให้โดยรัฐ

2. รัฐภาคีจะประกันให้มีการดูแลแก่เด็กเช่นว่านั้นตามกฎหมายภายใน

3. นอกเหนือจากประการอื่นแล้ว การดูแลดังกล่าวอาจรวมถึง การจัดหาผู้อุปถัมภ์ กาลาบาล่า ของกฎหมายอิสลาม การรับบุตรบุญธรรม หรือถ้าจำเป็น การจัดให้อยู่ในความดูแล ของสถาบันที่เหมาะสมสำหรับการดูแลเด็ก ในการพิจารณาถึงหนทางแก้ไขให้คำปรึกษาถึงการควรให้ความ ต่อเนื่องในการเลี้ยงดูเด็ก และภูมิหลังทางชาติพันธุ์ ศาสนาและวัฒนธรรม และภาษาของเด็ก

ข้อ 21

รัฐภาคีซึ่งยอมรับ และ/หรือยอมให้มีระบบการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม จะประกันว่า ประโยชน์สูงสุดของเด็ก เป็นข้อพิจารณาที่สำคัญที่สุด และจะ

ก) ประกันว่าการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ เท่านั้น ซึ่งเป็นผู้กำหนด ตามกฎหมายและวิธีพิจารณาที่ใช้บังคับอยู่ และอยู่บนพื้นฐานของข้อมูล

ข่าวสารทั้งปวง ที่เกี่ยวข้องและเชื่อถือได้ว่า การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมนั้น กระทำได้เมื่อค้ำถึงถึงสถานภาพของเด็กในส่วนที่เกี่ยวกับบิดามารดา ญาติพี่น้อง และผู้ปกครอง ตามกฎหมาย และในกรณีที่จำเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ให้ความยินยอมอย่างผู้เข้าใจ เรื่องต่อการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม โดยได้รับความปรึกษาที่จำเป็น

ข) ยอมรับว่าการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศอาจถือได้ว่าเป็นทางเลือกหนึ่งของการดูแลเด็ก หากไม่สามารถจัดหาผู้อุปถัมภ์หรือ ครอบครัวที่รับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมให้เด็กได้ หรือไม่สามารถให้เด็กได้รับการดูแลด้วยวิธีการอันเหมาะสมในประเทศต้นกำเนิดของเด็กนั้น

ค) ประกันว่าเด็กที่อยู่ในข่ายของการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศ จะได้รับมาตรการคุ้มครอง และมาตรฐานเช่นเดียวกับที่ใช้อยู่ในกรณีการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมภายในประเทศ

ง) ตำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงเพื่อประกันว่า ในการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศนั้น การจัดหาผู้อุปการะแก่เด็กจะไม่ส่งผลให้ผู้เกี่ยวข้องได้รับประโยชน์ทางการเงินที่ไม่สมควรจากการนั้น

จ) ส่งเสริมเมื่อเป็นการเหมาะสม ซึ่งความมุ่งหมายของข้อนี้ โดยการจัดทำข้อตกลงหรือความตกลงทวิภาคหรือพหุภาคี และภายในกรอบนี้พยายามที่จะประกันว่าการจัดหาผู้อุปถัมภ์แก่เด็กในอีกประเทศหนึ่งนั้นได้กระทำโดยหน่วยงานหรือองค์กรที่มีอำนาจ

ข้อ 22

1. รัฐภาคีจะตำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะประกันว่า เด็กที่ร้องขอสถานะ เป็นผู้ลี้ภัย หรือที่ได้รับการพิจารณาเป็นผู้ลี้ภัยตามตามกฎหมาย หรือกระบวนการภายใน หรือระหว่างประเทศ ที่ใช้บังคับ ไม่ว่าจะมึบิดามารดาของเด็ก หรือบุคคลอื่นติดตามมาด้วยหรือไม่ก็ตาม จะได้รับการคุ้มครอง และความช่วยเหลือทางมนุษยธรรมที่เหมาะสมในการได้รับสิทธิที่มีอยู่ตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญานี้ และในตราสารระหว่างประเทศอื่น ๆ อันเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนหรือมนุษยธรรม ซึ่งรัฐดังกล่าวเป็นภาคี

2. เพื่อวัตถุประสงค์นี้ รัฐภาคีจะให้ความร่วมมือตามที่พิจารณาว่าเหมาะสมแก่ ความพยายามใด ๆ ของทั้งองค์การสหประชาชาติ และองค์การระดับรัฐบาล หรือองค์การที่มีใช้ ระดับรัฐบาลอื่นที่มีอำนาจซึ่งร่วมมือกับองค์การสหประชาชาติ ในการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็ก เช่นว่า และในการติดตามหาบิดามารดาหรือสมาชิกอื่นของครอบครัวของเด็กผู้ลี้ภัย ในกรณีที่ไม่สามารถค้นพบบิดามารดาหรือสมาชิกอื่น ๆ ของครอบครัว เด็กนั้นจะได้รับการคุ้มครองเช่นเดียวกับเด็กที่ถูกพรากจากสภาพครอบครัว ทั้งที่เป็นการถาวรหรือชั่วคราวไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ดังเช่นที่ได้

ระบุไว้ในอนุสัญญา

ข้อ 23

1. รัฐภาคียอมรับเด็กที่พิการทางร่างกายหรือจิตควรมีชีวิตที่สมบูรณ์และ ปกติสุข ในสถานะที่ประกันในศักดิ์ศรี ส่งเสริมพึ่งพาตนเองและ เอื้ออำนวยให้เด็กมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในชุมชน

2. รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็กที่จะ ได้รับการดูแลเป็นพิเศษ และจะสนับสนุน และ ประกันที่จะขยายเท่าที่ก้ำกั้งทรัพยากรจะอำนวย ความช่วยเหลือซึ่งมีการร้องขอ และซึ่งเหมาะสม กับสภาพของเด็กและสภาพการณ์ของบิดามารดกหรือบุคคลอื่นที่ดูแลเด็ก ไปยังเด็กที่อยู่ในเกณฑ์และ ที่ผู้รับผิดชอบในการดูแลเด็ก

3. โดยยอมรับความจำเป็นพิเศษของเด็กพิการ ความช่วยเหลือที่ให้ตามวรรค 2 ของข้อนี้ เป็นการให้เปล่าเท่าที่จะ เป็นไปได้ ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงก้ำกั้งทรัพยากรของบิดามารดกหรือ บุคคลอื่นที่ดูแล เด็กและความช่วยเหลือ เช่นว่าจะถูกกำหนดขึ้นเพื่อที่จะประกันว่า เด็กพิการจะ สามารถอย่างมีประสิทธิผลที่จะ เข้าถึงและได้รับการศึกษา การฝึกอบรม การบริการดูแลสุขภาพ การบริการด้านการฟื้นฟูสภาพการตระเตรียมส้าหรับการจ้างงาน และโอกาสทางด้านสหนาการ ในลักษณะที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถบรรลุผลสำเร็จอย่างเต็มที่เท่าที่เป็นไปได้ ในการเข้ากับสังคม และการพัฒนาตนเอง ซึ่งรวมถึงการพัฒนาทางวัฒนธรรมและจิตใจด้วย

4. ภายใต้บรรยากาศความร่วมมือระหว่างประเทศ รัฐภาคีจะส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมในด้านการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน และด้านการรักษาเด็กพิการ ทางกาย ทางจิตวิทยา และทางการฟื้นฟูสมรรถภาพ รวมทั้งการเผยแพร่ และการเข้าถึง ข้อมูล จะช่วยให้รัฐภาคีสามารถปรับปรุงความสามารถและทักษะ และเพิ่มพูนประสบการณ์ในด้านนี้ ในเรื่องความต้องการของประเทศพัฒนาควรได้รับการคำนึงถึงเป็นพิเศษ

ข้อ 24

1. รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็กที่จะ ได้รับมาตรฐานสาธารณสุขที่สูงที่สุดเท่าที่จะหาได้ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการบำบัดรักษาความเจ็บป่วย และการฟื้นฟูสุขภาพ รัฐภาคีจะ พยายามดำเนินการที่จะประกันว่าไม่มีเด็กคนใดถูกรีดรอนสิทธิ ในการรับบริการดูแลสุขภาพเช่นว่า นั้น

2. รัฐภาคีจะให้มีการปฏิบัติตามซึ่งสิทธินี้อย่างเต็มที่และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะดำเนินการ มาตรการที่เหมาะสมดังนี้

ก) ลดการเสียชีวิตของทารกและเด็ก

ข) ประกันให้มีการให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์ ที่จำเป็นและการดูแล สุขภาพแก่เด็กทุกคน โดยเน้นการพัฒนาการดูแลสุขภาพขั้นปฐม

ค) ต่อสู้กับโรคภัย และทพโภชนาการ รวมทั้งที่อยู่ภายในขอบข่ายของการดูแลสุขภาพขั้นปฐม ซึ่งนอกเหนือจากวิธีการอื่นแล้ว ยังดำเนินการโดยการใช้เทคโนโลยีที่มีอยู่พร้อมแล้ว และโดยการจัดหาอาหารที่ถูกหลักโภชนาการและน้ำดื่มที่สะอาดอย่างเพียงพอ ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงอันตรายและความเสี่ยงของมลภาวะแวดล้อม

ง) ประกันให้มีการดูแลสุขภาพอย่างเหมาะสมแก่มารดาทั้งก่อนและหลังคลอด

จ) ประกันว่าทุกส่วนของสังคม โดยเฉพาะบิดามารดาและเด็กจะได้รับข้อมูลข่าวสาร และเข้าถึงการศึกษ และการสนับสนุนให้ใช้ความรู้พื้นฐานในเรื่องโภชนาการ และสุขภาพเด็ก เรื่องประโยชน์ของการเลี้ยงลูกด้วยนมมารดา เรื่องอนามัยและสุขภาพจิตของมารดาและเรื่อง การป้องกันอุบัติเหตุ

ฉ) พัฒนาการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน การแนะแนวแก่บิดามารดา และการให้บริการและการศึกษาในเรื่องการวางแผนครอบครัว

3. รัฐภาคีจะดำเนินการมาตรการที่เหมาะสม และมีประสิทธิภาพที่โปร่ง เพื่อที่จะจัดทางปฏิบัติดั้งเดิมที่เป็นผลร้ายต่อสุขภาพของเด็ก

4. รัฐภาคีรับที่จะส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อที่จะให้การดำเนินการให้สิทธิที่ยอมรับในข้อนี้บังเกิดผลอย่างเต็มที่ตามลำดับ เกี่ยวกับเรื่องนั้นความจำเป็นของประเทศกำลังพัฒนาจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

ข้อ 25

รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็ก ผู้ซึ่งได้รับการจัดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจให้ได้รับการดูแลการคุ้มครอง หรือการบำบัดรักษาสุขภาพทั้งทางร่างกายหรือจิต ในอันที่จะได้รับการทบทวนการบำบัดรักษาที่ให้แก่เด็กเป็นระยะ ๆ ตลอดจนสถานะแวดล้อมอันที่โปร่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดดังกล่าว

ข้อ 26

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กทุกคน ในอันที่จะได้รับประโยชน์จากการประกันสังคม รวมถึงการประกันภัยทางสังคม และจะดำเนินมาตรการที่จำเป็นให้สิทธินี้บังเกิดผลอย่างเต็มที่ตามกฎหมายของแต่ละประเทศ
2. ในกรณีที่เหมาะสม การให้ประโยชน์ควรคำนึงถึงทรัพยากร และสภาวะแวดล้อมของเด็กและบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดูเด็กตลอดจนข้อพิจารณาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการร้องขอรับประโยชน์ซึ่งกระทำโดยเด็กผู้นั้นหรือตัวแทน

ข้อ 27

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กทุกคน ในอันที่จะได้รับมาตรฐานของการดำรงชีวิตที่เพียงพอ สำหรับการพัฒนาด้านร่างกาย สมอง จิตใจ ศิลธรรมและสังคมของเด็ก
2. บิดามารดาหรือผู้คนที่รับผิดชอบต่อเด็ก มีความรับผิดชอบเบื้องต้นที่จะจัดหาสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาของเด็ก ทั้งนี้ ตามความสามารถและกำลังทางการเงินของบุคคลเหล่านั้น
3. ตามสภาวะ และกำลังความสามารถของประเทศ รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะให้ความช่วยเหลือบิดามารดา และผู้คนที่รับผิดชอบต่อเด็ก ในการดำเนินการตามสิทธินี้ และในกรณีที่จำเป็น รัฐภาคีจะให้ความช่วยเหลือด้านวัสดุและแผนงานสนับสนุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโภชนาการ เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย
4. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงที่จะได้รับชดใช้ค่าเลี้ยงดูเด็กคืนจากบิดามารดา หรือผู้คนที่มีความรับผิดชอบทางการเงินต่อเด็ก ทั้งที่มีอยู่ในรัฐภาคีเองและรัฐอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่บุคคลที่มีความรับผิดชอบทางการเงินต่อเด็กอาศัยอยู่ในรัฐอื่น นอกเหนือจากรัฐที่เด็กอาศัยอยู่ รัฐภาคีจะส่งเสริมการเข้าเป็นภาคีในความตกลงระหว่างประเทศ หรือการจัดทำความตกลงเช่นว่านั้น ตลอดจนการจัดทำข้อตกลงอื่นๆ ที่เหมาะสม

ข้อ 28

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการศึกษาและเพื่อที่จะให้สิทธินี้บังเกิดผลตามลำดับ และบนพื้นฐานของโอกาสที่เท่าเทียมกัน รัฐภาคีจะ

ก) จัดการศึกษาระดับประถมเป็นภาคบังคับที่เด็กทุกคนสามารถเรียนได้ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

ข) สนับสนุนการพัฒนาของการศึกษาระดับมัธยมในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงการศึกษาสายสามัญและสายอาชีพ จัดการศึกษาให้แพร่หลายและเปิดกว้างแก่เด็กทุกคน และดำเนินมาตรการที่เหมาะสม เช่น การนำมาใช้ซึ่งการศึกษาแบบให้เปล่า และการเสนอให้ความช่วยเหลือทางการเงินในกรณีที่จำเป็น

ค) ทำให้การศึกษาในระดับสูงเปิดกว้างแก่ทุกคนบนพื้นฐานของความสามารถ โดยทุกวิธีการที่เหมาะสม

ง) ทำให้ข้อมูลข่าวสาร และการแนะแนวทางการศึกษาและอาชีพ เป็นที่แพร่หลายและเปิดกว้างแก่เด็กทุกคน

จ) ดำเนินมาตรการเพื่อสนับสนุนการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ และลดอัตราการออกจากโรงเรียนกลางคัน

2. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะประกันว่า ระเบียบวินัยของโรงเรียนได้กำหนดขึ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของเด็กและสอดคล้องกับอนุสัญญา

3. รัฐภาคีจะส่งเสริม และสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อที่จะแก้กู่ต่อการขาดความเขลา และการไม่รู้หนังสือทั่วโลก และเอื้ออำนวยให้ได้รับความรู้ทางวิชาการและทางเทคนิค และวิธีการสอนสมัยใหม่ เกี่ยวกับเรื่องความต้องการของประเทศกำลังพัฒนาจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

ข้อ 29

1. รัฐภาคีตกลงว่าการศึกษาของเด็กจะมุ่งไปสู่

ก) การพัฒนาบุคลิกภาพ ความสามารถพิเศษ และความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก ให้เต็มศักยภาพของเด็กแต่ละคน

ข) การพัฒนาความเคารพต่อสิทธิมนุษยชนและ เสรีภาพขั้นพื้นฐาน และต่อหลักการที่ว่าไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ

ค) การพัฒนาความเคารพต่อบิดามารดาของเด็ก เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาษาและค่านิยมของเด็กนั่นเอง และต่อค่านิยมของชาติที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ และต่อค่านิยมของชาติถิ่นกำเนิดของเขาและต่ออารยธรรมอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากของเขาเอง

ง) การเตรียมเด็กให้ชีวิตที่มีความรับผิดชอบในสังคมที่เสรี ด้วยจิตสำนึกแห่งความเข้าใจกัน สันติภาพ ความอดกลั้น ความเสมอภาคทางเพศ และมีมิตรภาพในหมู่มวลมนุษย์ ทุกกลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มคนชาติ กลุ่มศาสนา ตลอดจนในหมู่คนพื้นเมืองดั้งเดิม

จ) การพัฒนาความเคารพต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

2. ไม่มีความตอนใดในข้อนี้หรือในข้อ 28 ที่จะได้รับการตีความให้เป็นการก้าวก้าวเสรีภาพของบุคคลและขององค์กรในการจัดตั้งและอำนวยความสะดวกการสถาบันทางการศึกษา แต่ทั้งนี้จะต้องเคารพต่อหลักการที่ระบุไว้วรรค 1 ของข้อนี้เสมอ และต่อเงื่อนไขที่ว่าการศึกษาที่ให้ในสถาบันเหล่านั้นต้องเป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐได้วางไว้

ข้อ 30

ในรัฐที่มีชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์ ศาสนา หรือภาษา หรือกลุ่มชนพื้นเมืองดั้งเดิม อาศัยอยู่เด็กที่มาจากชนกลุ่มน้อยนั้น หรือที่เป็นชนพื้นเมืองจะต้องไม่ถูกปฏิเสธ ซึ่งสิทธิที่จะปฏิบัติตามวัฒนธรรม ที่จะนับถือและปฏิบัติทางศาสนา หรือสิทธิที่จะใช้ภาษาของตนในชุมชนกับสมาชิกในกลุ่มเดียวกัน

ข้อ 31

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะมีการพักและเวลาพักผ่อน การเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นทางสันติภาพที่เหมาะสมตามวัยของเด็ก และการมีส่วนร่วมอย่างเสรีในทางวัฒนธรรม และศิลปะ

2. รัฐภาคีจะเคารพ และส่งเสริมสิทธิของเด็กที่จะเข้ามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในทางวัฒนธรรมและศิลปะ และจะสนับสนุนการใช้โอกาสที่เหมาะสมเท่าเทียมกัน สำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรม ศิลปะ สันทนาการและการพักผ่อนหย่อนใจ

ข้อ 32

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการคุ้มครอง จากการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และจากการทำงานใดที่น่าจะเป็นการเสี่ยงอันตราย หรือที่ขัดขวางการศึกษาของเด็ก

หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือการพัฒนาทางร่างกาย สมอง จิตใจ ศีลธรรมและสังคมของเด็ก

2. รัฐภาคีจะดำเนินการตามมาตรการทางนิติบัญญัติ บริหาร สังคม และการศึกษาเพื่อประกันให้มี การดำเนินการตามข้อนี้ เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว และโดยคำนึงถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ในตราสารระหว่างประเทศอื่น ๆ รัฐภาคีจะ

- ก) กำหนดอายุขั้นต่ำสำหรับการรับเข้าทำงาน
- ข) กำหนดกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมเกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงและสภาพการทำงาน
- ค) กำหนดบทลงโทษหรือวิธีการลงโทษอื่น ๆ ที่เหมาะสมเพื่อประกันให้ข้อนี้มีผลใช้ บังคับจริงจัง

ข้อ 33

รัฐภาคีจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวง รวมทั้งมาตรการทางนิติบัญญัติบริหาร สังคม และทางการศึกษาที่จะคุ้มครองเด็กจากการใช้โดยผิดกฎหมาย ซึ่งยาเสพติด รวมทั้งสารที่มี พิษต่อจิตประสาทอื่น ๆ ที่ได้นิยามไว้ในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และที่จะป้องกันการ ใช้เด็กเพื่อการผลิตและค้าโดยผิดกฎหมายซึ่งสารเหล่านั้น

ข้อ 34

รัฐภาคีรับที่จะคุ้มครองเด็กจากการแสวงประโยชน์ทางเพศ และการกระทำทางเพศ ที่มีขบถรูปแบบ เพื่อการนี้ รัฐภาคีจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวงทั้งมาตรการภายใน ประเทศ และมาตรการทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อป้องกัน

- ก) การชักจูงหรือบีบบังคับเด็กให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศใด ๆ ที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย
- ข) การแสวงประโยชน์จากเด็กในการค้าประเวณี หรือการกระทำอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับ เพศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- ค) การแสวงประโยชน์จากเด็กในการแสดงลามกอนาจาร และที่เกี่ยวกับสิ่งลามก อนาจาร

ข้อ 35

รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงทั้งในระดับประเทศ ระดับทวิภาคี และพหุภาคี เพื่อป้องกันการลักพา การขาย หรือการลักลอบค้าเด็ก ไม่ว่าจะด้วยวัตถุประสงค์ใด หรือในรูปแบบใด

ข้อ 36

รัฐภาคีจะคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงประโยชน์ในทุกรูปแบบอื่นทั้งหมด ที่เป็นผลร้ายต่อสวัสดิภาพของเด็กไม่ว่าในด้านใด

ข้อ 37

รัฐภาคีประกันว่า

ก) จะไม่มีเด็กคนใดได้รับการทรมาน หรือถูกปฏิบัติ หรือลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือต่ำช้า จะไม่มีการลงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิตที่ไม่มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัว สำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

ข) จะไม่มีเด็กคนใดถูกริดรอนเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยผลการ จับกุมกักขัง หรือจำคุกเด็กจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย และจะใช้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น และให้มีระยะเวลาที่สั้นที่สุดอย่างเหมาะสม

ค) เด็กทุกคนที่ถูกริดรอนเสรีภาพจะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์ และในลักษณะที่คำนึงถึงความต้องการของบุคคลในวัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กทุกคนที่ถูกริดรอนเสรีภาพจะต้องถูกแยกต่างหากจากผู้ใหญ่ เว้นแต่จะพิจารณาเห็นว่า จะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็กที่จะไม่แยกเช่นนั้น และเด็กจะมีสิทธิที่คงการติดต่อกับครอบครัวทางหนังสือโต้ตอบและการเยี่ยมเยียน เว้นแต่ในสภาพการณ์พิเศษ

ง) เด็กทุกคนที่ถูกริดรอนเสรีภาพมีสิทธิที่จะขอความช่วยเหลือทางกฎหมายหรือ ทางอื่นที่เหมาะสมโดยพลัน ตลอดจนสิทธิที่จะค้านความชอบด้วยกฎหมายของการริดรอนเสรีภาพของเขาต่อศาล หรือหน่วยงานที่มีอำนาจอันที่เป็นอิสระและเป็นกลาง และที่จะได้รับความวินิจฉัยโดยพลันต่อการดำเนินการ เช่นว่า

ข้อ 38

1. รัฐภาคีรับที่จะเคารพ และประกันให้มีความเคารพต่อกฎเกณฑ์แห่งกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่ใช้บังคับกับรัฐภาคีในกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธซึ่งเกี่ยวข้องกับเด็ก
2. รัฐภาคีจะดำเนินการที่สามารถกระทำได้ทั้งปวง ที่จะประกันว่าบุคคลที่มีอายุไม่ถึง 15 ปี จะไม่มีส่วนร่วมโดยตรงในการกระทำอันเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน
3. รัฐภาคีจะหลีกเลี่ยงการเกณฑ์บุคคลใด ๆ ที่มีอายุไม่ถึงสิบห้าปี เข้าประจำในกองทัพในการเกณฑ์บุคคลที่มีอายุถึงสิบห้าปี แต่ไม่ถึงสิบแปดปีนั้น รัฐภาคีจะพยายามเกณฑ์บุคคลที่จะประกันให้มีการคุ้มครองและดูแลเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการพิพาทกันด้วยอาวุธ

ข้อ 39

รัฐภาคีจะดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวง ที่จะส่งเสริมการฟื้นฟู ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ และการกลับคืนสู่สังคมของเด็กที่ได้รับเคราะห์จากการละเลยในรูปแบบใด ๆ การแสวงประโยชน์การกระทำอันมิชอบ การทรมาน หรือการลงโทษ หรือการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือต่ำช้า โดยรูปอื่น หรือการพิพาทกันด้วยอาวุธ การฟื้นฟู หรือการกลับคืนสู่สังคมดังกล่าวจะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมสุขภาพ การเคารพตนเองและศักดิ์ศรีของเด็ก

ข้อ 40

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กทุกคนที่ถูกกล่าวหา ตั้งข้อหา หรือถูกถือว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญาที่จะได้รับการปฏิบัติต่อในลักษณะที่สอดคล้องกับการส่งเสริมความสำนึกในศักดิ์ศรีและคุณค่าของเด็ก ซึ่งจะเสริมความเคารพของเด็กต่อสิทธิมนุษยชนและ เสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้อื่น และในลักษณะที่ต้องคำนึงถึงอายุของเด็ก และความปรารถนาที่จะส่งเสริมการกลับคืนสู่สังคม และการมีบทบาทเชิงสร้างสรรค์ของเด็กในสังคม

2. เพื่อการนี้ และโดยคำนึงถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของตราสารระหว่างประเทศ รัฐภาคีประกันว่า

ก) จะไม่มีเด็กคนใดถูกกล่าวหา ตั้งข้อหา หรือถูกถือว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา โดยเหตุแห่งการกระทำ หรืองดเว้นการกระทำ ซึ่งไม่ต้องห้ามตามกฎหมายภายใน หรือกฎหมายระหว่างประเทศ ในขณะที่การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำนั้นเกิดขึ้น

ข) เด็กทุกคนที่ถูกกล่าวหาหรือตั้งข้อหาว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญาอย่างน้อยที่สุด จะได้รับหลักประกันดังต่อไปนี้

(1) ได้รับการสันนิษฐานว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์ว่ามีความผิดตามกฎหมาย

(2) ได้รับแจ้งข้อหาทันที และโดยตรง และในกรณีที่เหมาะสม โดยผ่านบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายและจะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายหรือทางอื่นที่เหมาะสมเพื่อการเตรียมและการสู้คดีของเด็ก

(3) ได้รับการตัดสินโดยไม่ชักช้าโดยหน่วยงาน หรือองค์กรทางตุลาการที่มีอำนาจเป็นอิสระ และเป็นกลาง ในการพิจารณาความอย่างยุติธรรมตามกฎหมาย ทั้งนี้ ให้มีความช่วยเหลือทางกฎหมาย หรือทางอื่นที่เหมาะสม เว้นเสียแต่เมื่อพิจารณาเห็นว่าจะไม่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำนึงถึงอายุของเด็ก หรือสถานการณ์ บิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย

(4) จะไม่ถูกบังคับให้เบิกความ หรือสารภาพผิด สามารถซักถาม หรือซักค้านพยาน และให้พยานของตนเข้ามามีส่วนร่วม และให้มีการซักถามพยานแทนตนภายใต้เงื่อนไขแห่งความเท่าเทียมกัน

(5) หากพิจารณาว่าได้มีการฝ่าฝืนกฎหมายอาญา ก็ให้การวินิจฉัยหรือมาตรการใดที่กำหนดโดยผลของการวินิจฉัยนั้น ได้รับการทบทวนโดยหน่วยงาน หรือองค์กรทางตุลาการที่มีอำนาจเป็นอิสระและเป็นกลางในระดับสูงขึ้นไป

(6) ให้มีความช่วยเหลือของล่ามโดยไม่คิดมูลค่า หากเด็กไม่สามารถเข้าใจ หรือพูดภาษาที่ใช้อยู่

(7) ในทุกขั้นตอนของกระบวนการพิจารณา ให้เคารพต่อเรื่องส่วนตัวของเด็กอย่างเต็มที่

3. รัฐภาคีจะหาทางส่งเสริมให้มีการตรากฎหมายกำหนดกระบวนการวิธีพิจารณา จัดตั้งหน่วยงานและสถาบัน ซึ่งจะใช้เป็นกรณีเฉพาะกับเด็กที่ถูกกล่าวหา ตั้งข้อหา หรือถูกถือว่าได้ฝ่าฝืนกฎหมายอาญา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ก) การกำหนดอายุขั้นต่ำ ซึ่งเด็กที่มีอายุต่ำกว่านั้นจะถูกถือว่าไม่มีความสามารถที่จะฝ่าฝืนกฎหมายอาญาได้

ข) เมื่อเห็นว่าเหมาะสม และเป็นที่ยังปรารถนาให้กำหนดมาตรการที่จะใช้กับเด็ก เหล่านั้น โดยไม่ต้องอาศัยกระบวนการทางตุลาการ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าสิทธิมนุษยชน และการคุ้มครองตามกฎหมายจะได้รับการเคารพอย่างเต็มที่อยู่

4. การดำเนินการต่างๆ เช่นคำสั่งให้มีการดูแลและควบคุมการให้คำปรึกษา การภาคทัณฑ์ การอุปการะดูแล แพนงานการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ และทางอื่น นอกเหนือจากการให้สถาบันเป็นผู้ดูแล จะต้องมิใช่เพื่อประกันว่าเด็กจะได้รับการปฏิบัติในลักษณะที่เหมาะสม แก่ความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก และได้สัดส่วนกับทั้งสภาพการณ์และความผิดของเด็ก

ข้อ 41

ไม่มีส่วนใดในอนุสัญญาจะมีผลกระทบต่อพันธสัญญาใด ๆ ซึ่งชักจูงให้สิทธิของเด็ก บังเกิดผลมากกว่า ซึ่งอาจปรากฏอยู่ใน

ก) กฎหมายของรัฐภาคี หรือ

ข) กฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับกับรัฐนั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2

ข้อ 42

รัฐภาครับที่จะดำเนินการให้หลักการและบทบัญญัติในอนุสัญญานี้ เป็นที่รับรู้กันอย่างกว้างขวางทั้งแก่ผู้ใหญ่และเด็กด้วยวิธีการที่เหมาะสมและจริงจัง

ข้อ 43

1. เพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบความคืบหน้าของรัฐภาคีในการทำให้พันธกรณีซึ่งจะต้องดำเนินการตามอนุสัญญานี้บังเกิดผล ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กขึ้น ซึ่งจะทำหน้าที่ดังที่กำหนดไว้ต่อไป
2. ให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญสิบคน ที่มีสถานะทางศีลธรรมสูง และเป็นที่ยอมรับในความสามารถในด้านที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง รัฐภาคีจะเลือกตั้งสมาชิกของคณะกรรมการจากคนชาติของตน และสมาชิกของคณะกรรมการนี้จะทำหน้าที่ในฐานะส่วนตัว ให้นำคำปรึกษาและการกระจายทางภูมิศาสตร์อย่างเป็นธรรมและคำนึงถึงระบบกฎหมายหลัก
3. ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกของคณะกรรมการโดยการลงคะแนนลับจากรายชื่อบุคคลที่ได้รับการเสนอโดยรัฐภาคี รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจเสนอนามบุคคลจากคนชาติของตนได้หนึ่งคน
4. การเลือกตั้งคณะกรรมการครั้งแรกจะมีขึ้นไม่ช้ากว่าหกเดือนหลังจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และหลังจากนั้นให้มีการเลือกตั้งอีกทุกสองปี อนึ่ง อย่างน้อยสี่เดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้ง เลขานุการฯ จะจัดทำรายชื่อตามลำดับอักษรของผู้ที่ได้รับการเสนอนาม โดยระบุถึงรัฐภาคีที่เป็นผู้เสนอนาม และส่งรายชื่อไปยังรัฐภาคีอนุสัญญานี้
5. การเลือกตั้งจะกระทำขึ้นในการประชุมของรัฐภาคี ซึ่งจัดโดยเลขานุการฯ ณ สำนักงานใหญ่ องค์การสหประชาชาติ ในการประชุมดังกล่าว ซึ่งสองในสามของรัฐภาคี ประกอบขึ้นเป็นองค์ประชุมนั้น บุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกของคณะกรรมการ คือ ผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด และได้รับเสียงข้างมากเด็ดขาดจากผู้แทนรัฐภาคีที่เข้าร่วมและออกเสียง
6. สมาชิกของคณะกรรมการจะได้รับเลือกตั้งให้อยู่ในวาระคราวละสี่ปี และจะมีสิทธิได้รับเลือกตั้งซ้ำหากได้รับการเสนอนามอีก สมาชิกห้าคนของสมาชิกทั้งหมดที่ได้รับการเลือกตั้งในครั้งแรกจะหมดวาระเมื่ออยู่ในตำแหน่งครบสองปี ประธานของที่ประชุมจะเป็นผู้เลือกนามของสมาชิกทั้งห้าขึ้นโดยการจับสลากทันทีหลังจากการเลือกตั้งครั้งแรก

7. หากมีสมาชิกในคณะกรรมาการเสียชีวิตหรือลาออก หรือประกาศว่าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมาการได้อีกต่อไปไม่ว่าด้วยเหตุผลใด รัฐภาคีที่เสนอนามสมาชิกผู้นั้นจะแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญอีกคนหนึ่งจากบรรดาคนชาติของตนเพื่อทำหน้าที่ตามวาระที่เหลือ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของคณะกรรมาการ

8. คณะกรรมาการจะกำหนดระเบียบข้อบังคับการประชุมของตนเอง

9. คณะกรรมาการจะเลือกเจ้าหน้าที่ของตน โดยมีวาระสองปี

10. การประชุมของคณะกรรมาการ โดยปกติจะจัด ณ สำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติ หรือ ณ สถานที่อื่นที่สะดวก ซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมาการ โดยปกติคณะกรรมาการจะประชุมเป็นประจำทุกปีระยะเวลาการประชุมของคณะกรรมาการ จะได้รับการกำหนดและทบทวนในกรณีจำเป็นโดยการประชุมของรัฐภาคีของอนุสัญญา ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของสมัชชาใหญ่

11. เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดเจ้าหน้าที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิผลของคณะกรรมาการภายใต้อนุสัญญานี้

12. โดยความเห็นชอบของสมัชชาใหญ่ สมาชิกของคณะกรรมาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้อนุสัญญานี้จะได้รับเงินตอบแทนจากแหล่งเงินทุนของสหประชาชาติตามข้อกำหนด และเงื่อนไขที่สมัชชาใหญ่เป็นผู้กำหนด

ข้อ 44

1. รัฐภาคีรับที่จะเสนอรายงานต่อคณะกรรมาการโดยผ่านเลขาธิการสหประชาชาติในเรื่องมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐบาลรับเอาซึ่งทำให้ได้รับการรับรองในอนุสัญญานี้บังเกิดผล และในเรื่องความคืบหน้าของการใช้สิทธิเหล่านั้น

ก) ภายในสองปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับต่อรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

ข) ทุก ๆ ห้าปี หลังจากนั้น

2. รายงานที่ทำขึ้นตามข้อนี้จะระบุถึงปัจจัย และปัญหาต่าง ๆ ถ้ามี ที่ส่งผลกระทบต่อระดับของการปฏิบัติตามพันธกรณีตามอนุสัญญานี้ ให้รายงานเหล่านั้นมีข้อมูลข่าวสารเพียงพอสำหรับให้คณะกรรมาการมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ถึงการดำเนินการตามอนุสัญญาในประเทศที่เกี่ยวข้องด้วย

3. รัฐภาคีที่ได้เสนอรายงานฉบับเริ่มแรกที่สมบูรณ์ให้แก่คณะกรรมการแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลข่าวสารพื้นฐานให้ไว้แล้วแต่ต้นอีกในรายงานฉบับต่อๆ ไปที่เสนอตามนัยแห่งวรรค 1 (ข) ของข้อนี้

4. คณะกรรมการอาจขอข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามอนุสัญญานี้ เพิ่มเติมจากรัฐภาคี

5. คณะกรรมการจะรายงานกิจกรรมของตนต่อสมาชิกใหญ่สหประชาชาติ โดยผ่านคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมทุก ๆ สองปี

6. รัฐภาคีจะทำให้รายงานดังกล่าวเป็นที่ทราบกันอย่างกว้างขวางในประเทศของตน

ข้อ 45

เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติตามอนุสัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านที่อนุสัญญาครอบคลุมถึง

ก) ทบวงการชำนาญพิเศษต่าง ๆ กองทุนสงเคราะห์เด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรอื่นๆ ของสหประชาชาติที่มีสิทธิเข้าร่วมในการพิจารณาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามบทบัญญัติ ต่างๆ ของอนุสัญญานี้ที่อยู่ในขอบข่ายอำนาจขององค์กรเหล่านั้น คณะกรรมการอาจเชิญทบวงการชำนาญพิเศษกองทุนสงเคราะห์เด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรที่มีอำนาจอื่นๆ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาว่าเหมาะสม มาให้คำปรึกษาเฉพาะด้านในเรื่องการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ในเรื่องที่อยู่ในขอบข่ายอำนาจขององค์กรเหล่านั้น คณะกรรมการอาจเชิญทบวงการชำนาญพิเศษกองทุนสงเคราะห์เด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรของสหประชาชาติอื่น ๆ ให้เสนอรายงาน เรื่องการปฏิบัติตามอนุสัญญาในเรื่องที่อยู่ในขอบข่ายกิจกรรมขององค์กรนั้น ๆ

ข) คณะกรรมการจะนำส่งรายงานใดๆ จากรัฐภาคีที่มีคำร้องหรือที่ระบุความต้องการคำปรึกษา หรือความช่วยเหลือทางเทคนิค พร้อมด้วยข้อสังเกต และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการต่อคำร้องขอหรือข้อระบุความต้องการเหล่านั้น หากมี ไปยังทบวงการชำนาญพิเศษ กองทุนสงเคราะห์เด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรที่มีอำนาจอื่น ๆ ตามที่พิจารณาเห็นเหมาะสม

ค) คณะกรรมการอาจเสนอแนะต่อสมาชิกใหญ่ขอให้เลขาธิการฯ ดำเนินการศึกษาในนามของคณะกรรมการในประเด็นเฉพาะที่เกี่ยวกับสิทธิของเด็ก

ง) คณะกรรมการอาจจัดทำข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะทั่วไป โดยอาศัยข้อมูลข่าวสารที่ได้รับตามข้อ 44 และ 45 ของอนุสัญญานี้ ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอแนะทั่วไปดังกล่าวจะถูกส่งไปให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องและรายงานไปยังสมัชชาใหญ่พร้อมข้อวิจารณ์จากรัฐภาคี หากมี

ศูนย์วิทยุวิทยุ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 3

ข้อ 46

อนุสัญญาจะเปิดให้มีการลงนามโดยรัฐทั้งปวง

ข้อ 47

อนุสัญญาต้องได้รับการสัตยาบัน เลขาธิการสหประชาชาติจะเป็นผู้เก็บรักษาสัตยาบัน
สาร

ข้อ 48

อนุสัญญานี้จะยังคงเปิดสำหรับการภาคยานุวัติโดยรัฐ เลขาธิการสหประชาชาติจะ
เป็นผู้เก็บรักษาภาคยานุวัติสาร

ข้อ 49

1. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบ นับจากวันที่สัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติ
สารฉบับที่สี่สิบได้มอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ
2. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบัน หรือภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ ภายหลังจากการมอบ
สัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สี่สิบไว้แล้ว อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับกับรัฐนั้น ๆ ในวันที่
สามสิบนับจากวันที่รัฐนั้นได้มอบสัตยาบันสาร หรือภาคยานุวัติสาร

ข้อ 50

1. รัฐภาคีใด ๆ อาจเสนอข้อแก้ไขและยื่นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ จากนั้น
เลขาธิการฯ จะต้องส่งข้อแก้ไขที่เสนอมานั้นแก่รัฐภาคีต่าง ๆ พร้อมกับคำร้องขอให้รัฐภาคีระบุว่า
ตนต้องการให้มีการประชุมของรัฐภาคีเพื่อวัตถุประสงค์ในการพิจารณา และลงคะแนนเสียงต่อ ข้อ
เสนอนั้นหรือไม่ ในกรณีที่ภายในสี่เดือนนับจากวันที่ได้ส่งข้อเสนอนั้น มีรัฐภาคีจำนวนอย่างน้อยที่สุด
หนึ่งในสามเห็นด้วยกับการจัดประชุมดังกล่าว เลขาธิการสหประชาชาติ จะจัดประชุมภายใต้การ
สนับสนุนของสหประชาชาติ ข้อแก้ไขใด ๆ ที่รัฐภาคีส่วนใหญ่ ซึ่งเข้าประชุม และลงคะแนนเสียง
ในการประชุมที่ได้รับเอาไว้จะถูกเสนอต่อสมัชชาใหญ่เพื่อให้ความเห็นชอบ

2. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับเอาตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะมีผลใช้บังคับเมื่อได้รับความเห็นชอบจากสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ และได้รับการยอมรับ โดยเสียงส่วนใหญ่จำนวนสองในสามของรัฐภาคี

3. เมื่อข้อแก้ไขนี้มีผลใช้บังคับ ข้อแก้ไขจะมีผลผูกพันกับรัฐภาคีที่ให้การยอมรับรัฐภาคีอื่นจะยังผูกพันตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ และตามข้อแก้ไขก่อนหน้านั้นใด ๆ ที่รัฐภาคีดังกล่าว ด้ให้การยอมรับแล้ว

ข้อ 51

1. เลขานุการสหประชาชาติจะรับและเวียนให้รัฐทั้งปวง ซึ่งด้วยข้อสงวนที่รัฐได้กำหนดไว้เมื่อเวลาให้สัตยาบัน หรือภาคยานุวัติ

2. ห้ามมิให้ตั้งข้อสงวนที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของอนุสัญญานี้

3. อาจถอนข้อสงวนในเวลาใดก็ได้ โดยการแจ้งการถอนนั้นแก่เลขานุการสหประชาชาติ ซึ่งจะแจ้งให้รัฐทั้งปวงทราบต่อไป การแจ้งดังกล่าวจะมีผลนับแต่วันที่เลขานุการฯ ด้รับการแจ้งนั้น

ข้อ 52

รัฐภาคีอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเลขานุการสหประชาชาติ การบอกเลิกจะมีผลหนึ่งปีหลังจากวันที่เลขานุการฯ ได้รับการแจ้งดังกล่าว

ข้อ 53

เลขานุการสหประชาชาติได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้เก็บรักษาอนุสัญญานี้

ข้อ 54

ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ซึ่งทำไว้เป็นภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน จะเก็บรักษาไว้กับเลขานุการสหประชาชาติ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มที่ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยชอบจากรัฐบาลของตนได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นายสมหวัง วิริยะผล เกิดวันที่ 25 พฤษภาคม พุทธศักราช 2500 ณ อำเภอ
พระนคร กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาชั้นประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียน
อมาตย์ศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พญาไท สำเร็จการศึกษา
จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นนิติศาสตร์บัณฑิต ปีการศึกษา 2522 และสอบ
เนติบัณฑิตจากสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา เป็นเนติบัณฑิตไทย ปีการศึกษา 2525
เคยเข้ารับการอบรมหลักสูตร การระงับข้อพิพาทโดยวิธีอนุญาโตตุลาการ สำนักงานส่งเสริมงาน
ตุลาการ กระทรวงยุติธรรม ปีพุทธศักราช 2534

ปัจจุบันประกอบอาชีพทนายความ ฝ่ายกฎหมาย ธนาคารกรุงเทพฯ พาณิชยการ จำกัด
สำนักงานใหญ่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย